Eric de Noorman

HET GEHEIM VAN DE DRAKKAR

DOOR HANS G. KRESSE

De Avonturen van
Eric de Noorman

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN »
is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van
de Swan Features Syndicate

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

HET GEHEIM VAN DE DRAKKAR

"HET LAATSTE NIEUWS" - Uitgeverij J. HOSTE - Em. Jacqmainlaan, 105-107, Brussel

Korte inhoud van de laatst verschenen deeltjes :

Tijdens een reis door China is Eric te gast bij de Keizer; zij worden de slachtoffers van een Staatsgreep. Eric en de dochter van de Keizer, Lotus van Jade gelukken er in het rijk te redden en de Keizer te bevrijden. Deze schenkt Eric een schip vol kostbaarheden waarmede hij eindelijk de tocht naar Noorwegen aanvangt. In een cel zit Baldon opgesloten om in het noorden gerechtigd te worden...

Baldon kan de bemanning van het schip omkopen en, zodra Eric in Noorwegen geland is met het goud naar zijn burcht vluchten. Lauri heeft tijdens Eric's reis de macht over het land weten te krijgen en Winonah met haar kind gevangen te houden. Lauri wordt door geldgebrek verplicht met Baldon een verbond te sluiten en hem in ruil voor het goud, het Rijk aan te bieden...

Met de hulp van de Lynx der Wouden en diens mannen zal het Eric gelukken zijn zoontje terug te vinden en Baldon in een val te lokken. Dank zij Orl, de Koning der Dvergars, zal ook Lauri schaakmat gezet worden en zal Eric zich terug aan zijn volk en land kunnen wijden.

Zekere dag verneemt Eric dat een « Zwarte Ruiter » het Oostelijk deel van zijn land onveilig maakt. Dadelijk begeeft hij zich naar het Oosten waar hij kennis maakt met Yark de Stijfhoofdige. Samen zullen zij na veel moeite die « Zwarte Ruiter » ontmaskeren en onschadelijk maken.

Verrast door een onweder, zoekt Eric een onderkomen bij Allard, op wiens burcht een vloek drukt. Op het nippertje haalt Eric het tegen wezens uit andere tijden en bevrijdt hij meteen de burcht van de vloek. Met de legendarische boog van Allard als geschenk, keert Eric, dwars door de steppen, terug naar het Noorden.

Eric wordt toevallig betrokken in een meeslepende jacht, door een Nomadenstam ingezet op Raven, het wilde paard dat ook « De Koning der Steppen » genoemd wordt. Bij het afsterven van de oude Nomadenleider ontstaat naijver tussen zijn twee zonen, Toeghir en Gonor.

Eric heeft de boze plannen van Toeghir, om Gonor, met de steun der Stichi uit de weg te ruimen, doorzien. De dood meermaals nabij, zal het Eric toch gelukken Gonor te redden en de Stichi, erg gedund, naar hun haardstede terug te drijven.

In Olaf's leen hebben tal van onverklaarbare overvallen plaats. Eric, moedig bijgestaan door Pum-Pum, zal er weldra achterkomen dat dit het werk is van ridder Vagen. Deze wenst het magische zwaard te bemachtigen, dat hem onoverwinlijk zou maken, om zich dan tot koning der Noren uit te roepen.

Tijdens de afwezigheid van Eric, zet zijn plaatsvervanger, Wendir, een heel plan op touw om zich van het rijk meester te maken. Hij hoopt hierbij de hand van Heidrun voor zich te winnen en doet haar onbewust aan zijn plannen medewerken. Dank zij haar moedig optreden en met de hulp van ridders Awain en Halfra, zal ieder onheil kunnen afgewend worden.

De Noorman belandt vervolgens in de Vallei der Nevels, waar twintig mensen hunkeren naar de verlossing van een eeuwenoude vloek dat hen langzaam de dood injaagt. Eric zal het echter gegund zijn hen hiervan te bevrijden.

Hovin, de Geweldenaar, landt in Noorwegen om zich, wegens een oude vete, op Eric te wreken. Hij gelukt erin Erwin, het zoontje van Eric, te roven en Eric dodelijk te kwetsen tijdens een strijd waarin de koning en zijn getrouwen het onderspit delven. De koningsgetrouwen scharen zich rond een geheimzinnige persoon en vangen een strijd op leven en dood aan tegen Hovin waarin deze eindelijk de nederlaag lijdt. De raadselachtige aanvoerder, die dan Eric blijkt te zijn, zal met Winonah en Erwin weer een gelukkige tijd tegemoet gaan.

Door het onderzoek naar de oorsprong van de rijkdom van een zonderlinge gast, komt Eric op het spoor van een bende Nomaden die, door goudkoorts aangegrepen, het land onveilig maken. Na spannende avonturen zal Eric zijn land van deze gesel weten vrij te maken en daarenboven een goudschat winnen voor zijn land.

Tijdens een zeereis, die Eric onderneemt om een schat die hem toekomt te halen, wordt hij aangevaren door een onbemand schip waarop hij zijn reis voortzet. Aan land gekomen wordt Eric de bondgenoot van een stam waarmede hij ten strijde trekt tegen de « Duivels van de Beer ». Eric beleeft avonturen die de macht der woorden te boven gaan, doch die hij toch tot een goed einde zal weten te brengen.

De Noorman heeft zich met zijn vrienden, de ijdele Halfra, de dwerg Pum-Pum en zijn trouwe stuurman ingescheept. Zij keren na een welgeslaagde tocht huiswaarts.

Peinzend speurt Eric de horizon af. Zijn gedachten zijn bij Winonah, zijn gade en bij de kleine Erwin, en hoewel een frisse bries de zeilen doet bol staan, gaat het hem nog veel te langzaam.

Wijd en onafzienbaar ruist de zee om hen heen. De enige geluiden zijn het zachte klotsen van het water tegen de boeg, het klapperen van de zeilen en af en toe de schelle roep van een eenzame vogel, die nieuwsgierig over het kleine vaartuig heenscheert.

— Ha ! roept Halfra uit, nog slechts enkele dagen scheiden ons van onze terugkeer in de beschaafde wereld! Hoe verlang ik, na het gebral van de wilden, waarmede wij te doen hebben gehad, weer eens een goed gesprek te kunnen voeren met lieden, die weten, hoe zich met een edelman te onderhouden !

Eric antwoordt niet, daar hij juist bedenkt, dat de stromingen onder de kust waarschijnlijk minder fel zullen zijn en dat zij daar vlugger kunnen opschieten.

Hij wendt zich tot Orm en geeft de roerganger bevel, dichter onder de kust aan te houden. Een sombere trek verspreidt zich over het gelaat van de stuurman en hij mompelt hoofdschuddend :

— Het gaat zeker weer te lang goed ! Dichter onder de kust houden! Jawel, en naar de haaien gaan, zeker! Ieder weet toch, dat het op deze kust niet pluis is!

Maar toch durft hij Eric's bevel niet weerstreven en schouderophalend laat hij het roer een paar slagen draaien.

Boos heeft Halfra zich omgewend bij het gemopper van de roerganger.

— Onze ongeluksprofeet is weer aan de gang! roept hij uit. Men heeft u toch niet gevraagd op de kust te varen? En wat zou er niet pluis zijn? Wees niet bang, kleine man! Zolang Halfra en zijn zwaard aan boord zijn, om u te beschermen, kan er u niets gebeuren!

Orm kijkt de edelman droefgeestig aan en bromt :

— Er zijn dingen, waartegen het zwaard machteloos is! Ik zeg u, dat het daar niet deugt en dat wij beter het wijde water kunnen houden. Daar kan een goed zeeman niets overkomen!

— Mijn min zou mij niet met teerder zorgen kunnen omgeven! spotte Halfra. Bederf onze stemming niet en bepaal uw aandacht tot uw roer !

Duidelijk kunnen de opvarenden nu de kust onderscheiden en terwijl Eric zijn blikken over het verlaten strand laat dwalen, moet hij bij zichzelf bekennen, dat het er hier inderdaad niet erg aanlokkelijk uitziet. Hier en daar steken de grillige vormen van wat halfdode naaldbomen spookachtig af tegen de heldere hemel en op de achtergrond verheffen zich dreigend de kale, sombere rotsen.

Juist wil hij zich met een opmerking hierover tot Halfra wenden, wanneer plotseling een kreet weerklinkt. Pum-Pum is in de boeg van het schip gekropen en vandaar tuurt hij met zijn kleine, scherpe oogjes het strand af. Zijn stem klinkt schel van opwinding.

— Een schip! Mij schip zien! Daar, op strand!

Eric en Halfra stormen naar voren. De dwerg heeft zich niet vergist. Recht vooruit zien zij de mast van een tamelijk grote Drakkar, die scheef op het strand ligt. Onmiddellijk geeft Eric bevel er op aan te houden. Misschien zijn hier mensen in nood en moet er hulp geboden worden.

Doch wanneer zij dichterbij komen, mompelt Eric, die geen oog van het gestrande vaartuig heeft af gehad, in zichzelf :

— Vreemd! Dit bevalt mij niet!

Er is geen enkel teken van leven te bespeuren aan boord van het vaartuig. Als neergeworpen door een reusachtige hand ligt de Drakkar daar eenzaam en verlaten te midden van het doodse landschap. Wat is er van de bemanning geworden ? Dat is de vraag, die zich onmiddellijk aan allen opdringt, en zoals gewoonlijk is Halfra de eerste, die het woord neemt. Terwijl hij de hand aan het gevest van zijn zwaard slaat, roept hij uit :

— Hier moet iets aan de hand zijn !

Een schip zonder bemanning duidt op iets ongewoons! De opvarenden moeten zich hier stellig in de buurt bevinden en behoeven misschien onze hulp !

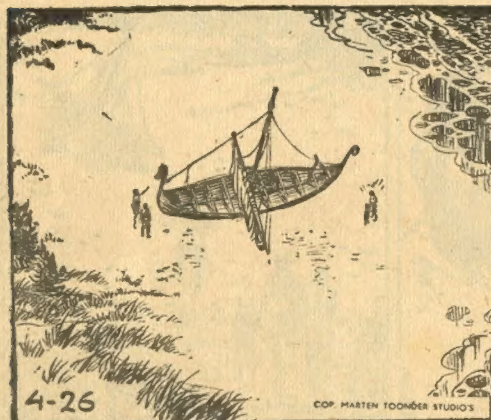
Onmiddellijk laat Orm zich horen :

— Ga niet aan land! Hier moeten boze machten in het spel zijn! Laat ons de steven wenden en het wijde water kiezen, waar ons geen gevaren dreigen !

Eric heeft zijn besluit echter reeds genomen.

— Het is, zoals gij zegt, Halfra ! Mogelijk bevinden de opvarenden zich niet ver van het wrak en hebben hulp nodig. Hoe het ook zij, wij moeten deze zaak onderzoeken! Volgt mij, vrienden!

Halfra heeft geen verdere aanmoediging nodig. Reeds was hij overboord geklommen en even later waadde hij door het ondiepe water naar het strand, op korte afstand gevolgd door de anderen.

Terwijl Eric en zijn vrienden overal rondspeuren naar een teken van de bemanning, lopen ze om het verlaten schip heen, dat daar hoog op het strand ligt. Het is onbeschadigd en de bemanning heeft, voor zij het verliet, het zeil laten zakken, doch niet binnenboord gehaald.

Peinzend fronst de Noorman de wenkbrauwen en plotseling roept hij uit :

— Zie, het is een van onze eigen Drakkars ! Ik vraag mij af, waarom men die hier op het strand heeft gezet!

En wanneer Halfra hem vragend aankijkt, gaat hij verder :

— Ge dacht toch niet, dat dit schip gestrand was ? Neen, mijn vriend, men heeft de Drakkar doelbewust op het strand laten lopen en haar daarna hoger opgetrokken! Doch waarom, vraag ik mij af. En wat heeft men met de dekplanken gedaan?

De mannen zijn inmiddels aan boord geklauterd en thans zien de anderen het ook : alle dekplanken zijn verdwenen, Verbijsterd staren zij in het rond, doch opeens slaakt Pum-Pum een kreet. Hij heeft zich gebukt en laat iets door zijn vingers glijden. En zodra de Noorman gezien heeft, wat het is, begint hij langzamerhand te begrijpen... Het is stofgoud, dat Pum-Pum op de bodem van het vaartuig heeft gevonden, en waarvan ze nu overal sporen ontdekken. Stofgoud...

— Maar dan moet dit de Drakkar zijn, waarmee wij uitvoeren om het goud van Tamar te halen ! roept de Noorman uit. Nadat wij van boord gingen moet de bemanning onze opdracht volbracht hebben! Doch waar zijn zij? Waar is het goud? Wat heeft dit alles te betekenen? Ik ga hier niet vandaan, voor dit raadsel opgelost is !

— Er zijn raadselen, die nooit opgelost worden! laat Orm zich plotseling horen. Dit moet het werk zijn van de watergeesten, die hier de kust bevolken en onveilig maken, en tegen hen staat gij machteloos !

— Watergeesten! Hahaha! bulderde Halfra. Man, ge ziet spoken! Water is al erg genoeg, maar watergeesten? Schei uit! Koning Eric heeft gelijk, er moet een oplossing voor dit raadsel zijn en bij het zwaard van mijn grootvader, ik zal het vinden!

Vastbesloten volgt hij de Noorman, die met Pum-Pum een hoge duintop beklimt om vandaar de omgeving te verkennen. Orm volgt mopperend, terwijl hij telkens vreesachtig achterom ziet. Bovenop de duintop wacht hen een nieuwe verrassing. Zwijgend wijst Eric op de duidelijke resten van een groot vuur.

— Aha! wendt Halfra zich spottend tot de stuurman. Hier hebben uw watergeesten zich dus gewarmd!

Doch Eric valt hem in de rede :

— Mij dunkt, dat de bemanning hier een vuur gestookt heeft om de aandacht der voorbijvarende schepen te trekken. Zij hadden dus blijkbaar hulp nodig en hebben de dekplanken gebruikt om dit vuur te maken !

— Maar waarom ? werpt Halfra op. Het schip mankeert niets en zoals ge zelf zegt, zijn ze uit eigen beweging aan land gekomen! Neen, dit klopt niet...

— Tenzij, merkt de Noorman peinzend op, er zich hier iets op het land bevindt, waardoor al deze gedragingen verklaard kunnen worden! Wij zullen dieper het land moeten intrekken!

Niettegenstaande de protesten van Orm, die zich aan de somberste voorspellingen te buiten gaat, trekken ze verder in de richting van het bos, dat zij in de verte hebben zien liggen.

En niet een van het viertal is zich bewust van het feit, dat zij zorgvuldig bespied worden door een aantal ongunstig uitziende kerels, die hen reeds in het oog hebben, van het ogenblik af dat het zeil van hun scheepje aan de horizon verscheen.

Zwijgend trekt het viertal verder het verlaten land in, Orm zoals gewoonlijk somber mokkend achteraan. Opeens voelt de stuurman iets langs zich heen suizen en zijn ogen worden groot van angst en ontsteltenis, wanneer hij ziet, dat het een pijl is en dat er een tweede achteraan komt, recht op hem af. Hij slaakt een doordringende kreet en kan nog juist opzij springen om het dodelijke wapen te ontgaan.

Op hetzelfde ogenblik daalt een regen van pijlen op hem neer en van alle kanten verschijnen kerels, die onder woest geschreeuw op hen afkomen. Orm's kreet heeft de anderen echter gewaarschuwd en reeds flitsen de zwaarden van Eric en Halfra door de lucht. Een der aanvallers ligt reeds roerloos in het zand, terwijl een geweldige houw van Halfra een ander doet wankelen. Ook de Noorman slaat geducht om zich heen, doch met een enkele oogopslag heeft hij de toestand overzien. Van alle kanten komen de kerels aanstormen en de meesten van hen zijn tot de tanden gewapend. Eric beseft, dat zij tegen deze overmacht nooit stand kunnen houden en terwijl hij met twee tegenstanders tegelijk afrekent, schalt plotseling zijn roep:

— Naar het bos, mannen !

Zelf geeft hij het voorbeeld en rent als een opgejaagd hert in de richting van het bos, dat hen de enige kans biedt aan hun aanvallers te ontkomen. De anderen aarzelen geen ogenblik en terwijl de pijlen zoevend om hen heen flitsen, hollen zij achter de Noorman aan.

Zonder zich ook maar één minuut rust te gunnen, rennen de Noorman en zijn vrienden het bos in. Steeds dieper dringen zij door in de beschermende duisternis van struiken en stammen. Eindelijk, op een plek waar het dichte struikgewas hen aan het oog van hun achtervolgers onttrekt, geeft Eric een teken om halt te houden. Blijkbaar zijn hun aanvallers het spoor bijster geworden.

— Nu is het genoeg geweest, kreunt Orm fluisterend, ik heb pijn in mijn zij. En als we niet gauw naar boord terug gaan, zullen ze ons toch nog te pakken krijgen !

Eric legt hem met een enkel gebaar het zwijgen op en fluistert :

— Misschien weten deze kerels wel meer af van het lot van de Drakkarbemanning. Wij moeten weten waar zij vandaan komen. Zij moeten hier toch ergens huizen! Komt mee, wij trekken verder het land in! Daar staat de zon, we moeten dus deze richting uit! Maar voorzichtig, want ge moogt er zeker van zijn, dat zij het zoeken nog niet opgegeven hebben !

Behoedzaam trekt het viertal verder het bos in, af en toe luisterend of men hen niet volgt. Doch alles blijft stil. Maar eensklaps laat Orm een waarschuwend gesis horen en haastig duiken ze tussen het kreupelhout. Ademloos luisteren ze naar het gekraak van takken... Iemand gaat vlak langs hen heen. En reeds menen ze, dat hij voorbij zal gaan, als Orm plotseling in een geweldige niesbui losbarst.

Onmiddellijk houdt het gekraak op en een ogenblik hangt er een loodzware stilte.

De vier mannen houden hun adem in, maar dan kan Orm zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Voorzichtig heft hij het hoofd en gluurt behoedzaam door een opening tussen de takken. De anderen zien hem verstijven, wanneer hij een gewapende krijger recht in het gelaat staart.

Voor de bandiet een kreet kan slaken om zijn kameraden te waarschuwen, snort een pijl door de lucht en met een trek van verbazing op zijn gezicht stort hij levenloos ter aarde.

Met uitpuilende ogen staart Orm naar de roerloze gestalte. Kleine zweetdruppeltjes verschijnen op zijn stoppelwangen en hij staat op het punt in jammerklachten uit te barsten, doch de Noorman geeft hem met de lippen teken te zwijgen.

Zo voorzichtig mogelijk trekken de vluchtelingen zich in het duister tussen de stammen terug en wachten af. Doch het blijft rustig en eindelijk verbreekt Orm de gespannen stilte met een benauwd gekreun.

— Daar was ik bijna overboord gegaan, stottert hij, afwezig aan zijn snor rukkende. M-maar gelukkig, dat er nog zulke kerels bestaan als Heer Eric. Niet, dat het veel zal helpen, maar het is toch beslist edel, wat hij deed, beslist edel, eerlijk !

Plotseling zwijgt de sombere varensgezel, terwijl hij beteuterd naar Heer Halfra loert, die met nadrukkelijke achteloosheid met zijn boog speelt. En op hetzelfde ogenblik dringt het tot hem door, dat de zwierige edelman de enige onder hen is, die zo'n wapen bezit...

— Hehehe..., grijnst de roerganger vreugdeloos, ik bedoel eigenlijk... eh... zoiets bijzonders is het nu ook weer niet, maar... eh...

Met een luidruchtig gesnuif richt de edelman zich op, terwijl hij Orm vernietigend opneemt. Doch dan komt Eric, die opnieuw een eindeloze woordentwist tussen de beide mannen ziet aankomen, tussenbeide.

— Het was een goed schot, zegt hij glimlachend. Maar laat ons thans verder gaan. Voor de duisternis valt moeten wij toch ergens onderdak zien te krijgen.

Behoedzaam zetten zij hun tocht door het duistere woud voort.

Plotseling wordt het bos dunner. Zij komen langs open plekken, waar plassen en kleine vennen hen het voortgaan bemoeilijken. De stroken vaste grond worden steeds smaller. Er hangt een vreemde, drukkende stilte om hen heen, zij wordt slechts af en toe verbroken door het naargeestig gekras van een vogel. Orm loert voortdurend schichtig om zich heen.

— Ik ken dit soort streken, mompelt hij gesmoord. Dit zijn waterplassen, waarin over het algemeen moerasgeesten en ander gespuis rondhangen... ik wil niemand bang maken, maar ik voor mij voorzie een spoedig einde voor allemaal.

En met een wanhopige ruk aan zijn snor voegt hij er peinzend aan toe :

— En geen prettig einde.

Opeens suist een groot, donker beest geluidloos langs hem heen en de kleine stuurman slaat in wanhoop de handen voor de ogen.

— Daar komen ze! gilt hij, terwijl het angstzweet hem aan alle kanten uitbreekt. De vliegende moerasduivels! Nu is het afgelopen! Dit zijn dingen, waartegen men niet kan vechten!

Wanneer de anderen plotseling stilstaan, zwijgt hij even. Maar dan, wanneer ook hij de donkere omtrekken ziet van een hoekige burcht, die zich somber en dreigend boven de nevels van het ven verheft, barsten zijn jammerklachten opnieuw los.

— Weg van hier, eer de moerasduivels ons te pakken krijgen! Die spookburcht dient slechts om ons dieper het moeras in te lokken, zodat wij straks een gemakkelijke prooi zullen zijn voor hun weke grijparmen. Gelooft de voorspelling van een oude zeerot! Anders zult gij de waarheid pas ervaren, als de modder u in neus en oren dringt! Bah! Nog liever laat ik mij driemaal onthoofden, dan nog één stap verder te doen...

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

De Noorman geeft geen acht op de jammerklachten van Orm. Het zicht van de burcht doet hem een verblijf voor de nacht verhopen. Zij vervolgen hun tocht door het bos, tot plotseling een klagende roep weerklinkt, die Orm verschrikt doet uitroepen:

— We v-vergaan. Ik zie overal v-van die felle schitterogen.

— Foei, Orm, zegt de Noorman spottend. Hebt ge nog nooit uilen gezien ?

— Uilen ? Dit ? jammert de roerganger met een bleke grijns. Vermomde geesten zijn het! En hun aanvoerder zit natuurlijk als een harige spin in die spookburcht zijn handen te wrijven bij het vooruitzicht, dat we binnenkort tot zijn slachtoffers zullen behoren...

Gebukt onder zijn angstgevoelens strompelt hij achter de anderen aan, tot ze plotseling aan de rand van een ven staan. Dreigend rijst de burcht uit het water op. Er is geen brug, doch aan een paal hangt een verweerde woudhoorn...

— Joho! roept Halfra verrukt uit. Wij hebben slechts in die hoorn te blazen en de burchtheer zal ons jubelend tegemoet snellen, om ons de beste kamers te wijzen! Ahem... zal ik — en — blazen ? ?

En met een breed gebaar treedt hij op de paal toe. Met moeite onderdrukt Eric een glimlach. De goede kerel zegt het op een toon, als betrof het een zwaarwichtige zaak... Even neemt hij de sombere lijnen van de vreemde vesting in zich op. Zij ziet er verlaten uit... verlaten en ongastvrij... Aan de mogelijkheid, dat ze onbewoond is, heeft hij nog niet gedacht. Maar dan stoort het sombere gekakel van Orm zijn overpeinzingen en met een twinkeling van zijn grijze ogen zegt hij :

— Blaas, Heer Halfra !

Halfra zet de hoorn aan de lippen en een zware toon galmt over het water, zo dat de echo's rollend terugkaatsen. Een tijd gebeurt er niets, tot er eindelijk in de verte een schommelend lichtje verschijnt.

Langzaam komt het naderbij. De vier mannen horen een plassend geluid en even later wordt een bootje zichtbaar.

— Ziet ge? roept Halfra triomfantelijk uit, men komt ons reeds halen.

Inderdaad komt het bootje recht op hen af. Doch wanneer de Noorman de lange, schrale figuur ziet, die aan land stapt en hen met zijn loerende oogjes zwijgend opneemt, moet hij moeite doen, zijn afschuw te verbergen. De man, die een geweldig zwaard draagt, heeft een afstotend uiterlijk en zijn stem klinkt als het krassen van een raaf, wanneer hij hen dreigend toesnauwt :

— Wat zoekt gij hier op dit late uur? Wat wilt ge?

De Noorman overwint zijn afkeer en antwoordt:

— Wij zijn vreemdelingen in deze streek en aangezien wij door rovers overvallen werden en verdwaald zijn, zoeken wij een onderdak voor de nacht.

Het gezicht van de roeier wordt nog dreigender.

— Onderdak? gromt hij. Dat gaat zo maar niet ! Het is hier geen herberg! Dat zou ik eerst moeten vragen!

Maar nu doet Halfra een stap naar voren en spreekt verstoord:

— Maar, goede vriend, gij zult toch een paar verdoolde edellieden geen gastvrijheid weigeren? Gij kunt ons toch moeilijk hier laten staan.

De roeier laat een krassende lach horen.

— O, gaat dat niet? Dan moet ge maar meegaan. Maar ik verzeker u, dat Kara met de Gouden Haren niet erg op vreemdelingen gesteld is, en Kol nog minder. Ge zoudt er beter aan doen ergens anders een onderkomen te zoeken, doch als ge met alle geweld mee wilt, stapt dan maar in !

Zachtjes kabbelt het water tegen de boeg van het bootje wanneer de roeier het ven oversteekt. Orm heeft zich in een droefgeestig zwijgen gehuld en zit bibberend vooraan in de boot. Ook de Noorman en Pum Pum zijn onder de indruk van de spookachtige verlatenheid van deze omgeving, doch Halfra, opgewekt als altijd, tracht een gesprek met de roeier aan te knopen.

— Werkelijk een uitstekende plaats om een burcht neer te zetten! merkt hij op. Een kundig krijgsman, zoals ik, kan dat waarderen. Hier komt men niet gemakkelijk in !

Weer stoot de roeier zijn kille lach uit.

— Niet gemakkelijk in, maar nog minder gemakkelijk uit! krast hij.

— Hohoho! buldert Halfra's lach over het water. Die is prachtig! Gij houdt blijkbaar van een grap, goede vriend!

Inmiddels heeft het viertal de overkant bereikt en volgt de roeier aan land. Knarsend gaat de zware poort open en in het licht dat naar buiten valt, zien zij een geweldige gestalte, die hen toesnauwt :

— Wat moet dat ? Zijt gij gek geworden, man ? Wie zijn dat alle maal en wat moeten ze hier?

Haastig treedt de roeier naar voren en legt stamelend uit, dat deze vreemdelingen om onderdak vragen. De reus stoot een brullend gelach uit en buldert :

— Onderdak? Hier? Zijn ze gek geworden? Wij moeten hier geen vreemde gasten hebben! Maakt dat ge wegkomt voor ik mijn geduld verlies!

Een ogenblik staan de vier mannen sprakeloos, doch juist wil Halfra een fel protest laten horen, wanneer een zachte stem klinkt :

— Niet zo haastig, Kol. Laat mij onze gasten eens bekijken.

En in de poort verschijnt de hoge gestalte van een vrouw, gekleed in een nauwsluitend zwart gewaad.

Sprakeloos van verbazing zien de vier vrienden haar nader treden. De ogen van Halfra beginnen te fonkelen en met een fier gebaar strijkt hij zijn knevel op.

Een ogenblik monstert de vrouw hen en wendt zich dan tot Kol.

— Maar, Kol, hoe kunt gij onze gasten zo bejegenen, voegt zij hem minzaam toe. Men kan toch verdwaalde reizigers geen gastvrijheid weigeren?

Meteen treedt Halfra naar voren en nog voor Eric een woord heeft kunnen zeggen, brengt hij op geestdriftige wijze hulde aan de burchtvrouw.

Tijdens deze toespraak, die de burchtvrouwe zwijgend aanhoort, staat Kol zich steeds meer op te winden en eindelijk kan hij zich niet langer inhouden. Hij springt naar voren en grijpt Halfra ruw beet, terwijl hij hem toebuldert :

— Weet gij wel tegen wie ge spreekt, klein onderkruipsel! Dit is de Slotvrouwe van Mijrkven en ge zult haar met gepaste eerbied behandelen, of bij alle geesten van het ven zal ik u...

Zijn geweldige knuisten rammelen de verblufte edelman heen en weer, doch Halfra herstelt zich. Hij rukt zich los en scheldt :

— Blijf met uw berenklauwen van mij af, lomperd, anders zal ik u een lesje geven, dat u heugen zal!

De reus, die Halfra met een slag van zijn geweldige armen kan verpletteren, begint dreigend te grommen en reeds heeft de Noorman de hand aan het gevest van zijn zwaard geslagen om tussenbeide te komen, als de slotvrouwe Kol met een scherpe terechtwijzing doet afdruipen.

— Ha, buldert Halfra, terwijl hij haastig zijn kleding in orde brengt. Hieraan hebt gij verstandig gedaan, Vrouwe, want ik stond op het punt dit onbeschaamd kereltje eens te laten voelen, hoe hij zich tegenover een edelman heeft te gedragen!

Als de spanning van het ogenblik dan voorbij is, spreekt de slotvrouwe :

— Vergeeft mij, dat ik u zo lang heb laten staan en vergunt mij u een koel glas aan te bieden.

En zij gaat de anderen voor, de burcht binnen. Nadenkend volgt de Noorman haar. Het incident met de reus heeft een onaangenaam gevoel bij hem achtergelaten.

Orm en Pum-Pum schuiven angstig door de holle gangen. Af en toe loert Orm schuchter achterom, waar Kol met een norsige uitdrukking op zijn ruw gezicht achter hen aansloft.

De enige die niets van zijn goede humeur verloren heeft, is Halfra.

Zij betreden een grauw en kil vertrek, dat spookachtig verlicht wordt door de hoogoplaaiende vlammen van een houtvuur.

— Welkom op Mijrkven, zegt de slotvrouwe, terwijl zij haar gasten met een gebaar uitnodigt plaats te nemen.

Dan wordt een gouden bokaal boordevol met donker rode wijn aangeboden.

Vrolijk heft Halfra de zijne en zegt schallend :

— Op het lot, dat ons deze veilige burcht en zijn allerbekoorlijkste burchtvrouw heeft doen ontdekken.

Orm daarentegen zit wantrouwend in het donkere vocht te turen, alsof hij ieder ogenblik verwacht het gift te zien bovendrijven. De Noorman drinkt met bedachtzame kleine teugen terwijl hij «Kara met de Gouden Haren» geen ogenblik uit het oog verliest. Hij peinst er maar steeds over, waaraan de zonderlinge beklemming die hij voelt, te wijten kan zijn.

Plotseling galmt zwakjes een ijle onwerkelijke kreet door de hoge zaal. De kleine roerganger springt met een gil overeind, doch de gastvrouw zegt met een vreemd lachje :

— O! Ja, dat heb ik u nog niet verteld... Het spookt hier !

— S-spoken! jammert Orm, die grauw ziet van ellende.

Ook de anderen zijn geschrokken opgestaan en de kleine roerganger trippelt zenuwachtig om de Noorman, en klaagt bezwerend:

— Ik heb het u gezegd, Heer Koning! We gaan naar de haaien! Kom mee, laat ons weggaan voor het te laat is.

Doch plotseling valt Kara hem in de rede en terwijl zij zich tot Eric wendt, vraagt ze :

— Koning? Hij noemt u koning? Wie zijt ge dan?

Eric maakt zich bekend, doch zijn woorden worden overstemd door het gejammer van Orm, die iedereen bezweert hals over kop te vertrekken. Dan treedt Halfra naar voren, met een laatdunkend lachje schuift hij Orm op zij en zegt :

— Niet om mij zelf op de voorgrond te willen dringen en in alle eenvoud gesproken, schone vrouwe. Spoken, zegt hij? Breng mij bij hen en ik zal terstond even met hen afrekenen! Voor een man van mijn postuur is dat een kleinigheid.

Doch nu mengt zich ook de Noorman in het gesprek en zegt:

— Kom, Halfra. Gij weet toch net zo goed als ik, dat er geen spoken bestaan! Waarom maken wij ons eigenlijk druk?

Onmiddellijk wendt Kara zich tot de Koning. « Gij zegt, dat er geen spoken bestaan ? vraagt zij met nauw verholen spot in haar stem. Ha ! Luister dan ! »

En als om haar woorden kracht bij te zetten, galmt op hetzelfde ogenblik opnieuw een schorre, langgerekte kreet door de burcht en zwakjes plant de echo van dit onheilspellend geluid zich langs de hoge gewelven voort.

De Noorman laat zich niet van zijn stuk brengen, ook niet als de burchtvrouw hem verzekert dat een oude krijger op het uur van middernacht door de slotgangen dwaalt. Hij heeft geen hoofd en, waar hij gelopen heeft, is de volgende ochtend een bloedspoor te zien.

— In uw eigen belang raad ik u aan, de nacht elders door te brengen, dringt Kara aan. Hier kan ik werkelijk niet voor uw veiligheid instaan, hoe gaarne ik u overigens zou willen helpen!

Doch de Noorman is vastbesloten. Kara's verhalen hebben zijn indruk versterkt, dat deze burcht een geheim verbergt. Een geheim, dat hij ten koste van alles wil ontraadselen. Doch zijn stem verraadt niets van wat er in hem omgaat, wanneer hij hoffelijk op onderdak voor de nacht aandringt.

Met een onverschillig gebaar haalt Kara de mooi gevormde schouders op en haar stem klinkt vlak als zij Kol beveelt, de geëerde gasten naar hun kamer te brengen.

— Komt mee! gromt de reus, en zwijgend volgt het viertal hem naar een klein vertrek, ergens boven in de burcht.

De vleesberg laat hen binnengaan en voordat hij de deur achter hen dichtwerpt, voegt hij hen toe:

— Er komt dadelijk eten!

Onmiddellijk daarop gaat de deur opnieuw open en een andere bediende verschijnt met een grote schaal soep, die hij onverschillig voor de gasten neerzet, waarbij hij iets van «hier» bromt. Gelukkig is Halfra te zeer verdiept in het aanschouwen van de spijs om het onbeschofte gedrag van de man, die er al even ongunstig uitziet als de andere dienaren, op te merken. Doch, terwijl de kleine roerganger naargeestig in de soep zit te staren en met een onnoemlijk vies gezicht een klein hapje probeert, staart Eric peinzend naar de deur, waardoor de bediende verdwenen is.

Plotseling voelt hij iemand aan zijn mouw trekken en hij kijkt in het opgewonden gezicht van Pum-Pum, die zegt:

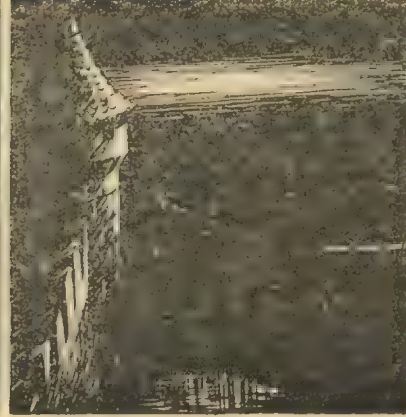
— Mij dat man meer gezien, mij herkennen!

— Ik ook, knikt de Noorman nadenkend. Ik heb die kerel al eens gezien... kort geleden zelfs, maar wáár?

Zij besluiten zich ter ruste te begeven. Spoedig is Halfra ingesluimerd. Ook de Noorman wordt door de slaap overmand. Alleen Orm is te angstig, zodat hij wakker blijft en met wijd opengesperde ogen de duisternis tracht te doorboren.

Eensklaps ziet hij op de muur kleine, rozige lichtplekken verschijnen, die geheimzinnig heen en weer dansen.

Hij slaakt een luide gil, die zijn metgezellen ruw uit hun slaap rukt. Zij merken de rampzalige uitdrukking op Orm's gezicht en volgen de richting van zijn sidderende vinger.

— Het is verschrikkelijk, jammert de zeeman. Ik heb het gezegd. Het zijn de heksen, de gele drabduivels...

De Noorman geeft geen acht op deze jammerklachten, maar begeeft zich — gevolgd door de dwerg — naar het nauwe venster.

Zwijgend staart Eric naar het geheimzinnig licht, dat over de kuststreek hangt en de gehele omgeving in een schemerige, rode gloed gedompeld heeft.

— Dat lijkt wel... brand, mompelt de Noorman peinzend.

— Ja, juist, d-dat is het! bibbert Orm met naargeestige stelligheid. Z-ze stoken vast het v-v-vuurtje op... en straks p-prikken ze ons aan het braadspit en...

— Dwaas! zegt Eric glimlachend, het is de laatste tijd nog al droog geweest en vermoedelijk heeft op een of andere manier de heide vlam gevat! Komaan, leggen wij ons weer ter ruste. Het...

Op dat ogenblik verscheurt een langgerekte, onwezenlijke kreet de nachtelijke stilte. Een kreet, zo hartverscheurend, dat de Noorman, ondanks zichzelf, verbleekt...

— Hullep! kermt de angstige roerganger, monsters! gedrochten!

— Geen gedrochten, goede vriend, zegt de Noorman eensklaps ernstig. Dit was de kreet van een... van een **MENS**...!

— Er gebeuren vreemde dingen in deze burcht, zegt Eric grimmig. Iemand die zo gilt en dan midden in de nacht, doet dat niet voor niets.

Met enkele stappen staat Eric naast Halfra, die terug is ingeslapen en port hem tegen de schouder.

— Huh ? Wat ? Men roept mij ? mompelt deze, doezelig overeind komende.

Komaan, ik meende stellig met vrouwe Kara in een roeiboot op het meer te zijn...

— Een droom slechts, waarde vriend, glimlacht Eric. Helaas zijn de dingen, die wij zojuist ervaren hebben, bittere werkelijkheid.

En terwijl de edelman moeizaam opkrabbelt, deelt Eric hem in het kort hun ervaringen mede.

Hoewel Halfra daarbij af en toe plichtmatig knikt, schijnt het nauwelijks tot hem door te dringen, want met een afwezige blik staart hij juist langs Eric heen in de verte.

— Nog steeds in het roeibootje bij Kara, snuift Orm stekend.

— Inderdaad is onze vriend klaarblijkelijk «uitgeschakeld», zucht Eric, terwijl hij zich hoofdschuddend afwendt.

— Dat is er dan al één, die uitgeschakeld is, stelt Orm somber vast. Wie volgt, Huh ?

— Luisterd, zegt de Noorman fronsend, ik wil wel eens weten, van wie die kreten afkomstig zijn...

— Ze ko-komen hier wel kijken... zegt de kleine roerganger.

— Ge zult hier allen op mij wachten. Denkt er aan, verlaat dit vertrek niet, vóór ik terug ben! besluit de Noorman kortaf en zich op zijn hielen omdraaiende, begeeft hij zich naar de deur.

Zwijgend wrikt Eric aan de knop van de deur... er zit geen beweging in. Hij duwt er tegen, vergeefs en terwijl Pum-Pum een verschrikte kreet slaakt, klinkt de stem van de blonde Noor scherp:

— De deur is op slot ! Wij zijn opgesloten ! ! !

— Dit is voor mij het beste bewijs, vervolgt Eric, dat er hier inderdaad iets aan de hand is. Maar al moest ik deze burcht steen voor steen omkeren, ik zal niet rusten vóór ik weet wat hier geschiedt! Even kijkt de Noorman zijn metgezellen aan. Wie kan hem op dit ogenblik daadwerkelijk bijstand geven?

Halfra ? een dappere, goede kerel, maar te slaperig om op zijn benen te blijven staan en bovendien kennelijk onder de ban van de schone Kara. Orm ? ach, de kleine zeeman is krachteloos van angst en ellende... Pum-Pum ? Ja, Pum-Pum is waarlijk nog de enige, die zijn zinnen bij elkaar schijnt te hebben, maar wat kan de kleine dwerg hem van nut zijn ? Weinig kan Eric bevroeden, dat het juist dit mannetje is, waaraan hij eens zijn redding te danken zal hebben...

— Gij blijft allen hier ! beslist Eric kortaf, en wacht, tot ik terug ben !

— M-mij mee, zegt Pum-Pum kordaat, hoewel met een trillend stemmetje.

Een vleug van een glimlach trekt over het verweerde, bronzen gelaat van de Noorman. Hij buigt zich wat voorover en antwoordt vriendelijk :

— Nee, dappere kleine vriend. Er moet toch één **MAN** achterblijven om op deze **KINDEREN** te passen ? Kwijt u van die taak, ik vertrouw op u !

De Noorman zet zijn brede schouder tegen de deur, die niet toegeeft. Dan neemt hij een korte aanloop en het volle gewicht van zijn gespierd lichaam inzettende, ramt hij zijn schouder tegen het hout. Met een luid gekraak wijken de middelste planken en als Eric deze verder uitbuigt, is de opening net voldoende om hem door te laten... Op zijn hoede stapt Eric naar buiten...

Elke vezel van zijn lichaam gespannen, sluipt Eric door de gangen. Een plotselinge beweging in een der zijgangen doet hem schrikken en het zwaard flitst uit de schede... Twee, drie donkere vormen schieten ritselend weg en op de leemvloer klinkt het doffe getik van kleine poten.

Ratten ! Met een opgeluchte zucht veegt Eric zich het zweet van het voorhoofd. Doch plotseling verstijft hij. Weer galmt die afschuwelijke kreet door de nachtelijke stilte; en terwijl de echo's zich spookachtig voortplanten door de lange gangen, blijft de Noorman roerloos staan...

Ook Orm heeft de kreet gehoord.

— Zijn laatste k-kreet, wat ik u brom... Ge moogt me voor altijd aan de mast binden, als we Heer Eric nog ooit bovendek zien! Met een nijdig gesnuif richt Halfra zich in zijn volle lengte op.

— Gij ! Lompe zeevlerk ! Staak uw geblaat! Dank zij u loopt Heer Eric nu als een landloper door deze burcht te baggeren. Welk een indruk voor onze gastvrouwe. En waarvoor, vraag ik u in gemoede ? Omdat uw hazenhart zich inbeeldt, dat in ieder steenuiltje een kwade geest huist? Ah bah ! Verschoon mij van uw gewauwel en leg u te ruste. Een slaapje zal u goed doen!

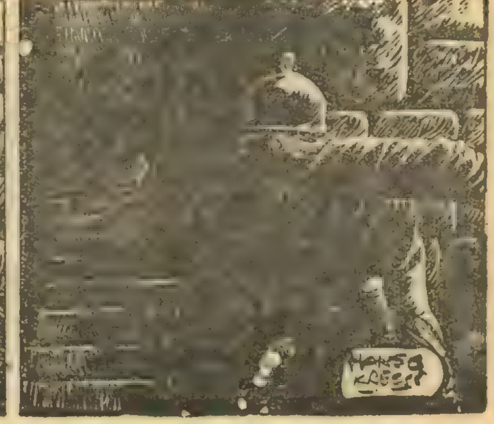
Verontwaardigd grommend zoekt de edelman zijn slaapstede weer op en even later bewijst zijn regelmatige ademhaling, dat hij in het land der dromen is teruggekeerd.

Ook Pum-Pum zit te knikkebollen en, hoewel hij zijn uiterste best doet wakker te blijven, duurt het niet lang, of zijn oogjes vallen toe. Dat is het ogenblik, waarop Orm heeft zitten wachten. Voorzichtig staat hij op en met een laatste blik op de twee slapenden, sluipt hij behoedzaam het vertrek uit.

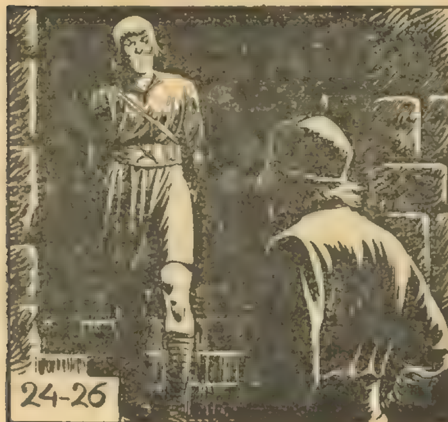

Nog steeds staat Eric roerloos als de laatste echo's van de angstwekkende kreet zijn verstorven. Tevergeefs tracht hij vast te stellen, uit welke richting het geluid gekomen is. Doch de weerkaatsing in deze duistere gewelven is zo misleidend, dat het welhaast onmogelijk is enige richting te bepalen. Juist wil de Noorman zijn onderzoek voortzetten, als een vaag gerucht zijn oor treft. Het is een vreemd, zagend geluid, dat van één bepaalde plaats schijnt te komen. Op zijn tenen sluipt Eric naderbij. In de verte schemert een flauw lichtschijnsel, en als de gang een bocht maakt, ziet Eric plotseling in het flakkerende licht van een rokerige harsfakkel een smalle stenen trap voor zich.

Terzijde van de trap zit, op een klein krukje, een man en als de Noorman de roerloze, inééngedoken gestalte ziet, is de oorzaak van het vreemde geluid hem duidelijk. De kerel is in slaap gevallen en snurkt zachtjes, met lange uithalen... Een fijn glimlachje krult Eric's lippen... Een wapenknecht om de trap te bewaken. Wel, wel. Er moet dan toch wel iets aan de andere kant van die trap zijn, wat de moeite van het bekijken waard is...

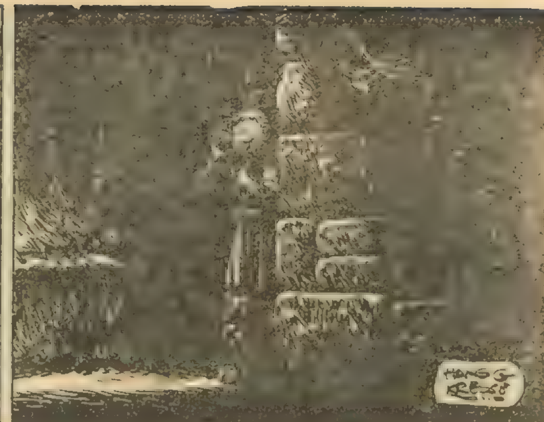
De Noorman aarzelt geen ogenblik meer. Zonder het minste gerucht sluipt hij langs de slapende krijger heen en begint behoedzaam de afgesleten treden te beklimmen. Doch hij is niet ver gevorderd, als het snurken plotseling ophoudt. Nauwelijks is dit tot Eric doorgedrongen, als hij beneden zich een slaperige stem hoort :

— Hé! Wat moet dat daar! Er mag niemand naar boven!

De eerste gedachte van de Noorman is, zo vlug mogelijk boven aan de trap zien te komen. Doch dan zal de man ongetwijfeld alarm slaan en daar Eric begrijpt, dat iedere opschudding zijn onderzoek verder onmogelijk zal maken, besluit hij een andere gedragslijn te volgen. Met een argeloos gezicht draait hij zich om en keert op zijn schreden terug. Zodra hij binnen de lichtcirkel komt, herkent de wachter hem.

— O, gij zijt het..., bromt hij, met een argwanend gezicht het gebronsde gelaat van de Koning opnemende. Wat zoekt gij, Heer? Het is iedereen streng verboden, dit gedeelte van de burcht te betreden...

— Komaan, dat was mij onbekend, antwoordt Eric met een onschuldige glimlach, terwijl hij losjes de laatste treden afdaalt. En bovendien, vriendlief, steekt er kwaad in om wat rond te wandelen, wanneer men de slaap niet kan vinden?

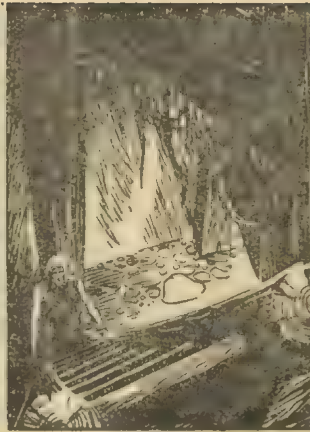
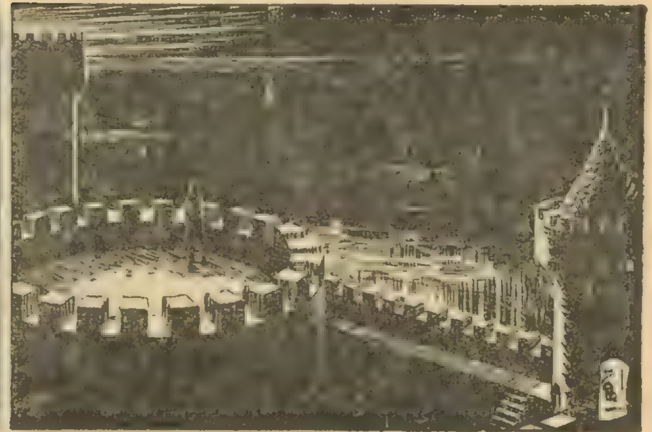
— Kara heeft het verboden, gromt de man koppig, en een verbod van Kara...

Verder komt hij niet, want bliksemsnel schiet de vuist van de Noorman vooruit en raakt hem als een moker onder de kin. Zonder een kik te geven, zakt de wachter ineen.

Even blijft Eric ingespannen luisteren, doch als geen geluid de stilte verbreekt, bindt hij de man vliegensvlug armen en benen met zijn schouderriem, terwijl hij hem met een reep van zijn eigen kleren de mond snoert. Daarna sleept hij de kerel in een donker gedeelte van de gang.

Dan, met een laatste vorsende blik om zich heen, springt hij de treden van de trap op. En op hetzelfde ogenblik haast Orm zich zo snel als zijn knikkende knieën hem dit veroorloven, in tegenovergestelde richting, weg van de trap.

Met krachteloze knieën wankelt Orm voort.

— Misschien had ik toch beter op dat k-k-kamertje kunnen blijven, stelt hij klappertandend vast. P-per slot is Heer Eric ook geen kleine jongen meer. Hij m-moet het langzamerhand maar zonder de b-b-bescherming van een o-oude v-varensgast leren stellen. H-hoewel ik niet begrijp, waar hij v-voor anker gegaan is.

Terwijl Orm aldus als een stuurloos schip door de sombere gewelven rondzwalkt, op zoek naar de Noorman, heeft deze inmiddels het einde van de trap bereikt. Recht voor zich uit ontwaart hij een kleine deur en na de woorden van de wachter twijfelt Eric er geen ogenblik meer aan of er moet zich achter deze deur iets bevinden, dat Kara tot elke prijs voor vreemde ogen verborgen wil houden.

Reeds op de eerste druk van zijn hand, zwaait de deur kreunend in háár hengsels open, en het volgende ogenblik staat Eric in een hol, duister vertrek. Daar merkt hij een lange, eiken trapleer, die naar een klein balkon in de nok van de ronde kamer leidt. Alles is onder een dikke laag stof bedekt... behalve de ladder en het stuk vloer tussen de deur en de trapleer, die hij zonder aarzelen beklimt.

Op het houten balkon voelt hij eensklaps de koude nachtlucht in zijn gezicht en wanneer hij langs een smal, tegen de muur staand trapje door een geopend luik naar buiten treedt, bemerkt hij tot zijn verbazing, dat hij zich op de hoogste toren van de burcht bevindt.

Daar merkt hij aan zijn linkerzijde het flikkerend schijnsel, dat hij reeds van uit het venster van zijn slaapvertrek heeft waargenomen. Maar het uitzicht wordt hem ontnomen door de noordelijke toren, zodat hij de oorzaak ervan niet kan vaststellen.

Eensklaps ontsnapt hem een lichte kreet van verbazing...

In de verte kan hij duidelijk het glinsteren van de zee zien...!

— De zee! peinst Eric. Van hieruit kan men dus de zee zien... Het is moeilijk aan te nemen, dat de bewoners van de burcht uitsluitend om zich te vermeien in dit vergezicht, zulk veelvuldig gebruik van de trapleer maken als de welhaast gepolijste treden verraden. En toch, een andere reden kan er bijna niet zijn, want er bevindt zich op dit verlaten balkon niets, dat zo regelmatig de aandacht zou kunnen vragen.

Met een frons staart hij naar de rossige lichtschijn boven de kust en eensklaps schiet hem een verhelderende gedachte door de geest.

— Dat... dat zou kunnen zijn... en als het zo is, wordt het tijd dat ik eens een kijkje op de kust ga nemen... mompelt de Noorman, en de daad bij het woord voegende, spoedt hij zich naar de ladder.

Inmiddels scharrelt Orm als een verdoold schaap door de ongastvrije gewelven.

Plotseling doet een gerucht al zijn haren te berge rijzen.

Al zijn moed bijeen rapend, gluurt hij over zijn schouder en met wijdopen ogen staart hij naar de bruingrauwe beesten, die, opgeschrikt door zijn aanwezigheid, wegvluchten...

— Dat was op het n-nippertje, mompelt hij hees. Omdat ik zo koelbloedig stil bleef staan, hebben ze me niet opgemerkt... I-ik zag onmiddellijk, dat dit geen gewone ratten waren...

Na een spiedende blik in het rond zet de gekwelde zeeman zijn tocht voort. Zijn weg voert langs een nauwe trap en als hij deze afgedaald is, staat hij in een klein portaal, waarop aan verschillende zijden trappen uitmonden. Besluiteloos woelt Orm in zijn snor. Argwanend neemt hij elk der trappen in ogenschouw; drie er van verdwijnen in een inktzwarte duisternis, aan het einde van de vierde schemert licht.

— Hm, mijmert de roerganger, niet om het een of ander, m-maar ik geloof dat dit toevallig juist de goede trap is !

En met grote haast spoedt hij zich in de richting van het licht...

— Hoewel? bedenkt Orm zich eensklaps, wanneer hij reeds halverwege de nauwe doorgang is. I-is het wel de goede weg?

In hevige tweestrijd kijkt de kleine stuurman achter zich, waar de gang vervaagt in een ondoordringbare, zwijgende duisternis.

— Daar b-ben ik net vandaan gekomen, mompelt hij rillend, en daar was het niet pluis.

Vreesachtig aan zijn snor plukkend, bestudeert hij het flauwe lichtschijnsel, als ware van die zijde de oplossing voor zijn knellend vraagstuk te verwachten.

En al zijn restjes moed bijeen rapende, schuift hij zwetend op de trapopening toe.

Nauwelijks echter heeft hij een blik om de hoek geslagen of zijn zorgelijke trekken verhelderen merkbaar als hij een poort bemerkt.

Zorgvuldig ziet hij de verlaten binnenplaats na, er is niets dat er op wijst, dat de poort bewaakt wordt.

Als hij geen levend wezen ontwaart, beproeft hij met kloppend hart de zware eiken deur te openen en een ongelovige grijns verspreidt zich over zijn gezicht, wanneer deze meegeeft.

Uiterst behoedzaam opent hij de grote poort iets meer... maar dan knarst het naargeestige gepiep van de roestige hengsels luide over de binnenplaats en zwetend krimpt Orm ineen.

Als er echter na verloop van tijd nog steeds geen drommen heksen en gedrochten op hem af zijn gesprongen, schept hij nieuwe moed. Met zorg zet hij zijn ene voet over de drempel... dan de andere, als plots een schorre stem met koude spot zegt :

— Wacht nog even... ge hebt vergeten afscheid te nemen...

En wanneer Orm, grauw van wanhoop en angst, over zijn schouder loert, ziet hij een donkere gestalte geruisloos op hem toetreden.

— Kom nog even terug, makker, zegt de krijgsknecht met een onaangenaam lachje.

Als om aan zijn verzoek kracht bij te zetten, treedt hij met katachtige soepelheid nader en grijpt Orm bij de arm.

— Zeg op, wat voert gij in het schild? Wilt ge soms eens kijken wat dat vuur te beduiden heeft ?

— V-v-vuur? hakkelt de roerganger verwilderd, n-nee heus, meneertje, ik wilde een bloemetje pluk...

In een niet te miskennen gebaar gaat 's mans hand naar het gevest van zijn dolk en kermend sluit Orm de ogen.

Maar dan gebeurt er iets wonderlijks, in plaats van toe te steken, laat de man plotseling los en er klinkt een gesmoord gerochel.

Op alles voorbereid opent Orm behoedzaam een oog... maar het volgende ogenblik rollen beide ogen bijna uit hun kassen, want de wachter worstelt hijgend in de greep van... Eric de Noorman !

Nog voor Orm van zijn verbazing bekomen is, ligt de kerel reeds bewusteloos aan zijn voeten en is Eric bezig repen goed uit 's mans kleren te scheuren. Met een woeste ijver helpt de roerganger de schildwacht binden.

— Ha! Heb ik u toch eindelijk gevonden, bromt Orm een weinig naast de waarheid.

Eric glimlacht even en met een lichte twinteling in zijn grijze ogen antwoordt hij :

— Ik mag van geluk spreken! Als gij mij twee minuten later gevonden hadt, waart ge nu dood geweest!

De roerganger laat een beduusd gesnuif horen, maar Eric maant tot spoed.

— Snel nu, beveelt hij scherp, we hebben geen tijd te verliezen!

Hij duwt Orm naar buiten en onder het verbouwereerde geruttel van de kleine zeeman haast hij zich naar de boten.

Nu is Orm pas duidelijk wat Eric van plan is, als deze hem zonder veel plichtplegingen achter in de boot zet en met enkele forse slagen het ven oproeit.

Hij begrijpt dat de Noorman het rode licht van nabij wil bekijken.

— Och, kermt hij, laten we liever teruggaan. Straks worden we ontdekt door de schildwachten op de transen.

— Dat geloof ik niet, zegt Eric fijntjes. Behalve de twee wachtposten, ben ik niemand tegengekomen. Toen we hier aankwamen, lag de aanlegplaats vol boten. Nu was er slechts één boot, die van de poortwachter, waar wij nu in zitten. Dit alles wijst erop, dat de bewoners vertrokken zijn. En dat klopt ontstellend goed, met de gedachte die ik heb.

Daar trilt eensklaps een ijle, hoge kreet over het water en een verstoorde vogel fladdert angstig weg.

— Nu komen ze ons a-achterna, siddert Orm met holle ogen.

Doch de Noorman antwoordt niet. Even nog luistert hij of de kreet zich herhalen zal. Dan roeit hij de boot naar de oever. Ritselend schuift zij tussen het riet en geruisloos stapt Eric aan wal op de hielen gevolgd door Orm. In alle stilte zoeken zij hun weg in de richting van het geheimzinnige rode lichtschijnsel terwijl Eric met een strak gezicht napeinst over de geheimzinnige kreet.

— V-verder ga ik niet! stoot Orm plots uit. Niemand kan mij dwingen om...

— Niemand dwingt u, Orm, zegt Eric kalm. Ik ga wel alleen ; blijf hier maar op me wachten.

— Wachten? Hier? Nooit ! kermt hij radeloos en een sparretak, die hij heeft afgerukt, als een vervaarlijk slagzwaard voor zich uithoudend strompelt hij achter de Noorman aan.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Op zijn hoede zoekt Eric zijn weg door het sombere uilenbos. De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat de roversbende die hen gisteren overviel, hier ergens een wijkplaats heeft en dus is het zaak op te passen.

Eensklaps voelt de Noorman, dat zijn metgezel hem niet langer op de hielen volgt en snel wendt hij zich om...

De roerganger staat opgewonden te pruttelen bij een laag bosje en de ernstige uitdrukking op zijn gezicht ziende, keert Eric niet begrijpend op zijn schreden terug.

— De schemerplant, de schemerplant, neuriet Orm, tevreden grijnzend.

Met een welhaast teder gebaar plukt hij twee vaalgrijze, onooglijke bloempjes van de struik.

— Dat is nu geluk hebben! Pluk er ook een, Heer, het zal u een boel goed doen! Het is de schemerplant. Het middel voor het verjagen van geesten en dat soort gespuis.

— Aha... zit hem daar de kneep, zegt Eric fronsend. Dan wordt het tijd, dat we verder gaan!

— Pak er een, Heer, raadt Orm, gejaagd achter de Noorman aanlopende. Ge zijt kwetsbaar zonder dat bloempje. Mijn bet-overgrootvader joeg er de Trollen mee het bos in.

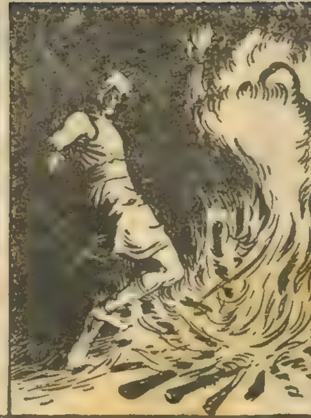
— Sstt! fluistert Eric, terwijl hij Orm beduidt stil te staan. Die Trollen, waar gij zo graag over praat, zijn misschien bang voor dat bloempje, maar rovers van vlees en bloed niet! Kijk!

Aarzelend gluurt Orm in de aangewezen richting. Het heldere rossige schijnsel is nu zo dichtbij, dat het hun gezichten in een zwakke rode gloed dompelt.

— Dat is een v-vuur... hijgt Orm. Een... g-groot houtvuur...

Zonder te antwoorden, treedt Eric op het vuur toe. Eensklaps klinkt, gedragen op de bries, een menselijke stem tot hem door.

— Snel! bijt hij de verbijsterde roerganger toe, de schurken staan op het punt een nieuw slachtoffer te maken!

Met panterachtige sprongen stormt Eric tegen het duin op. Woedend poogt hij met zijn hakken de knetterende houtblokken uiteen te slaan, doch tegen deze helse vuurgloed staat hij machteloos. Dwars door rook en vlammen springt hij naar voren en terwijl de begerige tongen zijn haren zengen, schalt zijn luide stem over het water in een waarschuwing aan het schip daar op zee, het schip, dat reeds gevaarlijk dicht onder de kust is en ieder ogenblik op een zandplaat kan stoten...

Met een wilde ruk doet de stuurman het kleine vaartuig zwenken. Een dodelijke bleekheid overtrekt zijn gezicht.

— Ik heb het u gezegd, Hage, bijt hij de naast hem staande zeeman toe, dat vuur deugde niet! ge ziet het nu zelf...

En met een binnensmondse verwensing kijkt hij naar de eenzame, donkere gestalte met de fladderende haren, die vanaf het hoge duin hun aftocht gadeslaat.

Met een grimmige blik oogt Eric het kleine vaartuig na, tot dit door het nachtelijk duister aan zijn blikken onttrokken wordt.

— Ik begin ineens een boel te begrijpen, Heer, klinkt Orm's grommend stemgeluid naast hem.

— Gij zijt er een beetje laat mee, vriend, zegt Eric, maar...

Een zacht lachje onderbreekt zijn woorden en terwijl de Noorman zich snel omwendt, valt een spottende stem in :

— Beter laat dan nooit, nietwaar ? Hoewel het verstandiger geweest ware, u meteen onschadelijk te maken...

— Kara ! zegt Eric grimmig.

Geruisloos zijn om hem zwaar bewapende krijgers op de duintop verschenen en even later treden ook de Slotvrouwe en haar onafscheidelijke reus binnen de lichtcirkel.

— Ontmaskerd, nietwaar? zegt zij met een onheilspellend lachje.

Orm slaakt een gesmoorde gil en tracht zijn omvangrijk lichaam vergeefs achter Eric te verstoppen. Ontmaskerd, knikt Eric, met een koude glinstering in zijn ogen de blikken van de vrouw beantwoordende.

— En ge zult hier rekenschap van geven! Gij... en uw mannen!

— Och kom? zegt Kara slepend. Gij wilt van mij die rekenschap vragen? Hoe denkt ge dat te doen? Ge zijt in mijn macht, Heer Koning... Een woord van mij en twintig zwaardklingen...

Een niet te miskennen gebaar maakt haar zin af

— Gij zijt ongehoord brutaal, Kara! Ge hebt mijn schip in hinderlaag gelokt, mijn mannen gedood. En de hemel mag weten, hoeveel ongelukkige schepelingen hen voorgegaan zijn. Mijn lading goud geroofd en thans wilt gij u vergrijpen aan de Koning zelf !

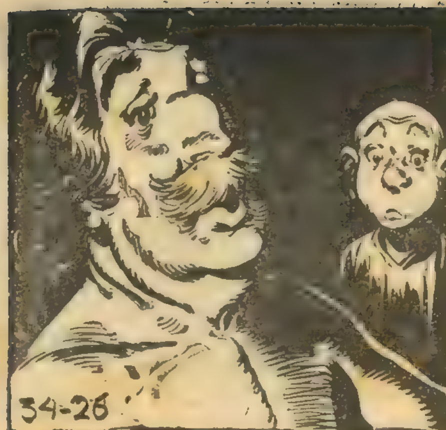
— O, maar gij begrijpt mij stellig verkeerd, zegt ze. Nimmer heb ik een schepeling nodeloos gedood! Dat is moord, nietwaar? Bovendien, ik zou het niet kunnen... Stel u gerust, het merendeel van uw mannen is nog in leven...

Een kort gebaar van de slanke hand en een aantal bandieten stelt zich zwijgend om Eric en de kleine zeeman op.

— Pakt zijn zwaard en bindt hen! beveelt de vrouw koud.

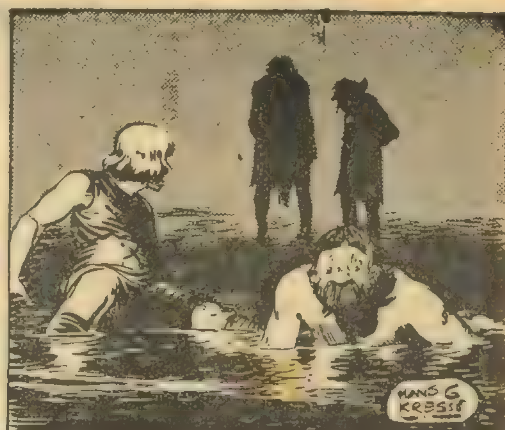
Eric beseft, dat het weinig zin heeft, zich tegen dit stel nietsontziende rovers te weer te stellen en met een verbeten gezicht laat hij zich door een paar ongure kerels de handen op de rug binden.

— Naar de burcht! klinkt het volgende bevel en onder het toonloze gejammer van Orm zet de troep zich in beweging...

Terwijl de Koning en Orm worden weggevoerd is Pum-Pum uit een bewogen slaap ontwaakt. Hij geeft zich met onrust rekenschap, dat zijn meester en Orm nog niet zijn teruggekeerd. Hij besluit Halfra te wekken en hem zijn bang vermoeden mede te delen. Hij schudt de edelman, die nog steeds over de mooie burchtvrouw aan het dromen is, wakker en brengt hem op de hoogte van het lang wegblijven van Eric. Halfra beseft, dat iets ernstigs moet zijn gebeurd. Gevolgd door de dwerg, stormt hij het vertrek uit.

Terzelfdertijd staan Eric en Orm, omringd door Kara's knechten in een donker, laag gedeelte van de burcht voor een kleine deur.

— Hier eindigt onze genoeglijke wandeling, Heer Koning, klinkt de zachte stem van de vrouw. Open deze deur en ge zult uw bemanning terugzien.

Eric opent, na een korte aarzeling, de deur.

— I-ik w-w-wil niet, kermt Orm, maar als hij de lijfknecht dreigend ziet naderkomen, springt hij schuw het trapje af. Sidderend botst de roerganger tegen Eric aan. Deze verliest het evenwicht; de deur vliegt uit zijn handen en terwijl een gil van de kleine zeeman langs de gewelven trilt, storten zij omlaag in een peilloze leegte.

De laatste echo's van de in het slot vallende deur zijn reeds lang verstorven, als Eric zich met pijnlijke ledematen opricht. Dan dringt het eensklaps tot hem door, dat zijn kleren en laarzen doorweekt zijn met ijskoud, drabbig water en verbijsterd stelt hij vast, dat zij midden in een ondiepe plas terechtgekomen zijn.

— D-d-dit is het einde, klinkt Orm's stem met een gesmoord geproest. Luister, stampelt hij hees, d-d-daar komen zij...

En terwijl hij verlamd van schrik ligt te luisteren naar het plassende geluid van naderende voetstappen, kijkt Eric met toegeknepen ogen naar de wazige figuren, die zich nu uit de diepe schaduwen van de geweldige, holle ruimte losmaken...

Behoedzaam staat Eric op en Orm volgt sidderend zijn voorbeeld. Een aantal magere, haveloze gestalten treedt aarzelend nader...

Eensklaps slaakt een van hen een kreet van verrassing.

— Het is de Koning; Onze Koning, Eric de Noorman..., stoot hij schor uit en nu ziet Eric dat hij enkele leden van de bemanning van zijn schip voor zich heeft.

Op verzoek van Eric verhaalt Aeldric, hoe hij het schip, waarin zij 's Konings goud uit het gebied van Tamar van de heuvelen vervoerden, op het strand gezet had, om de oorzaak van de vuurgloed op de duintop te onderzoeken. Daar werden zij door de bende van Kara overvallen, waarbij meer dan de helft der mannen de dood vond.

— Waart gij het, die vannacht die kreten slaakte? vraagt Eric na een korte stilte.

— We roepen altijd, wanneer er bezoekers op de burcht zijn, antwoordt hij en schouderophalend voegt hij er aan toe : Maar tot nog toe is al ons roepen vruchteloos geweest.

— In ieder geval zijn die spookachtige kreten nu verklaard, zegt Eric met een zijdelingse blik op Orm. Zijt ge nu misschien genezen van uw dwaas bijgeloof?

— I-ik weet het niet, ik hoor hier ook van alles, moppert de kleine roerganger besluiteloos. Ja! Dàar! Pas op! stoot hij dan klappertandend uit.

Bliksemsnel wendt Eric zich om en in starre verbazing kijkt hij naar de schrale gebogen gedaante, die, onder het slaken van opgewonden kreten, luid plassend op het troepje mannen toesnelt...

Orm deinst verschrikt achteruit, wanneer een magere, totaal vervuilde gestalte zich uit de schemer losmaakt.

— Wow..., doet de spookachtige gedaante geheimzinnig, de roerganger vol trots zijn lege vuist tonend. Ik... ik heb een mes, ziet ge wel...? Ha, ha, een echt mes heb ik. Maar ge moogt het niet verklappen, hoor... Het is voor Kara...

— Ga toch we-we-weg..., stottert de roerganger hulpeloos. Ik heb u nooit eerder gezien... Ik...

— Ik ken u... Ik ken hem... Ik ken iedereen.

De ander laat zijn stem zakken tot een schril gefluister.

— Ge moogt niet verklappen dat is een mes heb, hoor... Het is voor Kara... Als Kara hier ooit komt, dan zal ik...

— Wees niet bang, Orm, zegt de Noorman rustig. Ge ziet toch zelf dat hij in het geheel geen wapen bezit.

Er glijdt een triomfantelijke uitdrukking over het ingevallen gelaat van de man.

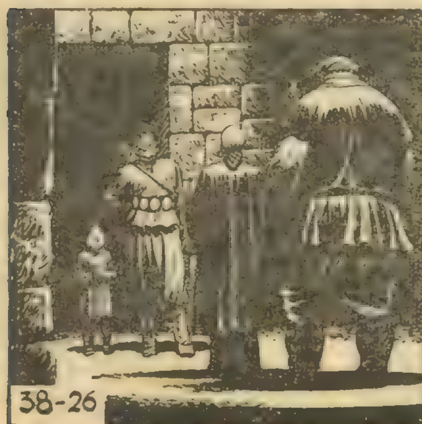
— Ge ziet geen mes, nietwaar ? gichelt hij sluw. Wow... Dat is goed... Want het is een onzichtbaar mes, begrijpt ge! Helemaal onzichtbaar.. anders zou mijn zusje het merken en het mij afnemen.

— Ge moet maar niet veel aandacht aan hem besteden, Heer, mompelt een van Eric's mannen zacht. Hij is de halfbroer van Kara. De heks heeft hem hier vele jaren geleden opgesloten toen hij zich tegen haar probeerde te verzetten. Arme gek...

Hij huivert.

— Soms vrees ik dat wij allemaal zo zullen worden, Heer. Niemand blijft lang bij zijn verstand in deze hel...

In de verte schieten een paar ratten met zachte plasgeluiden weg in de duisternis.

Terwijl de Noorman en de zijnen meer dan tijd hebben om over hun jammerlijk lot na te denken, vervolgen Halfra en Pum-Pum hun weg door de gangen van de burcht. De edelman schijnt zich niet erg bekommerd te maken over het lot van de Koning.

Eensklaps staan zij voor Kara, die, als steeds, door haar reusachtige dienaar is vergezeld. Minzaam spreekt de burchtvrouw Halfra aan. Deze deelt haar de onrust van Pum-Pum over de Koning mede, er bij voegend, dat Pum-Pum blijkbaar last van nachtmerries heeft en zich geheel onnodig over de Koning bezorgd maakt.

— Heer Eric? Ah, ik vergat het u te zeggen... Omstreeks een uur geleden deelde hij mij mede, dat hij met zijn dienaar Orm een korte tocht ging maken. Onze Koning had niet de goedheid mij het doel van zijn tocht te noemen en natuurlijk heb ik daar niet naar gevraagd. Wel echter verzocht hij mij aan u te vragen geen angst te hebben en rustig op zijn terugkeer te wachten.

Pum-Pum werpt haar een wantrouwige blik toe. Intuïtief voelt de dwerg dat de vrouw tegenover hen liegt en hij neemt heimlijk het besluit om zijn meester ogenblikkelijk te gaan zoeken. Maar hij is te voorzichtig om iets daarvan te laten merken.

— Pum-Pum zijn gerust... prevelt hij langzaam, Kara boos in de ogen ziend. Klein Pum-Pum nu groot veel slaap hebben, en meteen naar bed toe gaan.

Hij loopt onschuldig weg. Maar voor hij kans heeft gezien om in de donkere gang te verdwijnen, schrikt hij.

— Deze burcht kan gevaarlijk zijn voor gevoelige wezentjes die spoedig last van nachtmerries of nieuwsgierigheid hebben, hoort hij Kara achteloos zeggen. Ge zult er goed aan doen onze kleine gast naar zijn slaapvertrek te begeleiden, Kol, en verlies hem, voor zijn bestwil, liever geen ogenblik uit het oog...!

Pum-Pum draait zich trillend van schrik om als zware voetstappen achter hem dreunen.

— Pum-Pum gaan naar slaapvertrek, mompelt hij. Klein Pum-Pum gaan nu slapen. Niet nodig om Pum-Pum te volgen...

— Naar slaapvertrek, hu? Goed zo ! buldert de vleesberg dreigend. Ga dan maar gauw, rattenjong! En denk er om dat ik u in het oog houd. In dit kasteel zijn we heel gastvrij, hé hé hé !

Pum-Pum sluipt griezelend weg.

Als hij de deur bijna bereikt heeft, werpt hij een blik over zijn schouder, en zijn hart vult zich met nieuwe hoop als hij ziet hoe Kol zich reeds omgewend heeft en niet meer op hem let. Snel schiet Pum Pum een zijgang binnen, drukt zich tegen de muur en houdt zijn adem in. En terwijl het hart hem in de keel hamert, wenst hij dat Heer Halfra thans bij hem was.

Maar Halfra heeft zich tevreden door Kara laten meetronen en neemt zijn gastvrouw thans bewonderend op, terwijl zij hem fruit aanbiedt en wijn voor hem klaarzet.

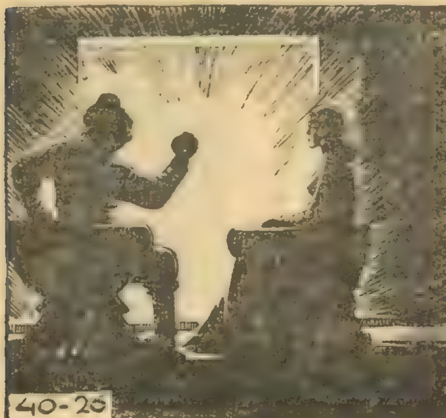
— Uw gastvrijheid overtreft welhaast uw bevalligheid, schone vrouw, verklaart hij galmend.

— Drink, Heer, zegt haar donkere stem. Drink, en wees welkom op mijn burcht...

— In waarheid, vrouwe, op al mijn avonturen en tochten heb ik uw weerga niet gevonden. En toch kunt ge er zeker van zijn, dat ik gelegenheid genoeg gehad heb om in de wereld rond te kijken.

Zij luistert nauwelijks.

— Ga uw gang, praat maar, ijdele dwaas.. denkt Kara spottend. Een zwaardvechter als gij kan ik gebruiken, en ik moet mij sterk vergissen indien ge niet binnenkort mijn gehoorzame slaaf zult zijn...!

Halfra merkt niets van de spottende uitdrukking op Kara's gelaat. Hij geeft hoog op van zijn heldendaden en als hij daarin de Noorman vernoemt, merkt hij op, dat deze lang wegblijft.

Kara kijkt hem lang en betoverend aan. Dan zegt ze flemend :

— Waarom zouden we thans aan Eric denken... Zijn er geen andere dingen waarover ge met mij wilt spreken, Heer?

— Wel zeker... Wel zeker, schone vrouwe. Er is nog iets anders waarover ik u graag zou spreken. Hm... eh... wat mij betreft behoeft Heer Eric zich vooral niet te haasten om ons samenzijn te verstoren... Nietwaar ? Uw schone ogen... hm... dat is een bijzonder aangename avond...

Op hetzelfde ogenblik laat in de vochtige, half ondergelopen kelder diep onder het kasteel de Noorman met een vermoeid gebaar een steen vallen, die hij uit de wand heeft losgemaakt. Water en modder sijpelen naar binnen door het ontstane gat.

— Gekkenwerk..., gromt Orm. Hoor naar mijn woorden. We zitten ver onder de waterspiegel en als we een gat in de muur maken, krijgen we het hele moeras dat om het kasteel ligt naar binnen en verdrinken als ratten!

— Wij hebben vroeger ook al eens geprobeerd langs deze weg te ontsnappen, Heer, gromt een der mannen. Maar de roerganger heeft gelijk...

De Noorman rijst langzaam op.

— We schijnen geen andere kans te hebben dan te wachten tot Halfra en Pum-Pum ons ter hulp komen. Als Halfra zich maar haast... lang houden we het hier niet uit!

En hoofdschuddend kijkt hij naar het zwarte water, dat borrelend door het ontstane gat naar binnen sijpelt...

— Ik heb eens drie weken op een wrak gevaren, dat net zo diep onder water stak als wij nu, gromt Orm ellendig, door het donkere kerkerwater plassend. En binnen de week lag iedereen aan boord te kermen van de zwarte koorts. Maar daar is het hier te koud voor. We moeten de zaken zo zonnig mogelijk bekijken. Hier kunnen we hoogstens stuk voor stuk krom groeien van de jicht...

— Weet gij een mogelijkheid om ons te redden, Heer? vraagt de gevangene, terwijl hij de Noorman smekend aankijkt. Wij vertrouwen op u...

— Zolang we leven is er hoop.

Eric laat zijn hand een ogenblik op de schouder van de man rusten.

— Vergeet niet, dat twee van onze makkers nog steeds in vrijheid verkeren. Zij zullen ons zeker gaan zoeken.

— Als ze dan maar opschieten, prevelt de roerganger zuchtend. Want als het een week moet duren, hoeft het niet meer. Dan zijn we allemaal net zo ver als die ouwe gek, die hier rondloopt met zijn onzichtbaar mes. Wat een einde voor een eerlijk varensgast...

Op hetzelfde ogenblik waagt Pum-Pum zich behoedzaam uit zijn schuilhoek. Is hij thans zijn reusachtige bewaker kwijtgeraakt? Zal het hem nu lukken ongehinderd op zoek te gaan naar zijn meester? Trillend van spanning sluipt de dwerg langs de muur.

Maar dan verduistert eensklaps een kolossale schaduw het licht, en terwijl hij zich nog huiverend achter de muur poogt terug te trekken klinkt Kol's zware stem sarrend :

— He, he, he... Kom maar te voorschijn, jonge rat, en probeer dat soort streken niet weer met Kol. Mij kunt ge toch niet ontlopen.

— Dat zijn valse streken, jonge rat ! grauwt de angstaanjagende dienaar van Kara, terwijl hij kwaadaardig op Pum-Pum neergluurt. Dat zijn listigheidjes! Ge zoudt braaf naar uw slaapvertrek gaan, niet? Waarom scharrelt ge hier dan door de gangen! Nu? Spreek!

Maar Pum-Pum kan nauwelijks antwoorden. Trillend van angst kijkt hij op naar de reus. Maar het is niet eens nodig dat hij antwoord geeft, want in de doodse stilte die tussen hen gevallen is, klinkt plotseling weer het vreemde spookachtige geschreeuw uit de kelders van de burcht.

Kol buigt zich dreigend naar Pum-Pum :

— Ik waarschuw u, rattenjong ! zegt hij snuivend. Er zijn anderen geweest die er achter probeerden te komen wat er in Kara's kelders plaatsvindt, maar nooit is er ook maar eentje teruggekeerd om te vertellen wat hij gezien had. Is dat duidelijk ? Niet een kwam terug, he, he, he! En het zou me spijten als gij er nu ook heen moest!

— Ik... eh... ikke.., stottert de dwerg.

Maar Kol laat hem niet eens uitspreken.

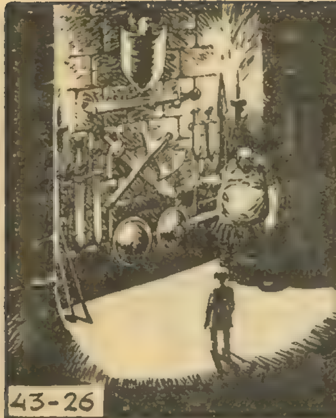
— Ik ben een man met een warm hart, knaapje! zegt hij gevoelig. En ik heb een zwak voor u... he, he, he. Bij de Bijl van Goffre, ik mag u wel. Luister daarom naar iemand die het goed met u meent, wurm, ga naar uw slaapvertrek, trek de dekens over uw oren en slaap. Misschien blijft ge dan in leven...!

De dwerg wringt een bleek en onthutst glimlachje te voorschijn en knikt sidderend.

— Ja... zegt hij moeilijk. Pum-Pum gaan slapen...

Maar ondertussen gluurt hij naar de trap die naar de kelders voert.

— Geen streken, wurm! bast Kol vermanend. Kom mee naar boven, dan zal ik u een aardig verhaaltje vertellen voor het slapen gaan. En als ge zoet zijt zal ik u zelfs de Bijl van Goffre laten zien. He, he, he... dat zal heel leerzaam voor u zijn...

Terwijl de reusachtige Kol hem ruw meetrekt langs de stenen trap, poogt Pum-Pum wanhopig een middel te bedenken om aan de aandacht van Kara's dienaar te ontsnappen. Hij is er meer dan ooit van overtuigd, dat hij het spoor van zijn verdwenen meester in de geheimzinnige kelders van de burcht zal vinden. Maar Kol's greep verslapt geen ogenblik.

Hij trekt Pum-Pum mee naar een nis, die geheel met wapentuig is behangen. In de vurige gloed van een flambouw glinsteren scherp geslepen zwaarden en messen.

— Dit is Kol's wapenkamer, jonge rat. Nooit werd er een betere verzameling wapens gevonden. Bekijk ze maar eens goed! Zoiets hebt ge niet elke dag... Dit is de Bijl van Goffre, manneke..., verklaart hij eerbiedig. Ho ho... met deze bijl joeg de oude struikrover Goffre de mannen, die uitgetrokken waren om hem op te jagen terug over de rivier en het water was rood, die dag, zeggen ze... Toen ik dat hoorde kreeg ik zin om die bijl te bezitten en ik trok uit om haar te halen ook, ho, ho! Het ging er heet toe, dat kan ik u verzekeren. Luister !

Goffre was sterk, maar ik ook, he, he, he. Ik legde me in hinderlaag nabij het pad langswaar hij moest komen. En toen hij naderde, met de bijl over de schouder, sprong ik uit de struiken en viel hem aan met mijn zwaard. Zijn bijl was lomper dan mijn wapen, begrijpt ge. Hij probeerde het nog met een bliksemsnelle slag, maar ik sprong terug... zo...

In het vuur van zijn verhaal, heeft Kol, hevig gebarend, zijn rug naar Pum-Pum toegewend.

— Weet ge wat er toen gebeurde...?

Doch hij krijgt geen antwoord, want de dwerg heeft van de gelegenheid gebruik gemaakt en is voorzichtig weggeslopen.

— Ik stak hem recht door het hart! eindigt Kol zijn verhaal. Dat hadt ge niet gedacht, dwerg. Daar staat ge van te kijken, hu? Spreek op... Waar zijt ge? Wat!

De plaats waar Pum-Pum zoëven nog stond is leeg.

— De... de rat...; briest de reus driftig, zijn zwaard uit de schede rukkend. Altijd streken! altijd slimmigheidjes... Maar, bij de Bijl van Goffre, ditmaal ontkomt hij mij niet meer... Ik vertel hem het mooiste verhaal dat ik ken en hij luistert niet eens... Ho... Hij zal leren hoe Krol over ondankbaarheid denkt... En met hevig geklos van zijn zware laarzen, draaft hij rood van drift naar de keldertrap.

De dwerg heeft de laatste treden juist bereikt, wanneer hij hoog boven zich zware voetstappen hoort. Angstig blijft hij staan en luistert.

— Kom hier, rattenjong! scheurt een bulderende stem door de stilte. Hier, zeg ik. Blijf staan!

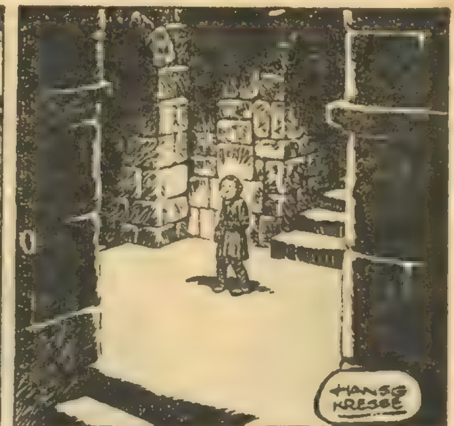
Doch de dwerg heeft zich reeds van de laatste treden gehaast. Een ogenblik blijft hij aan de voet van de trap staan en staart angstig om zich heen. Een donkere gang strekt zich voor hem uit, waaruit een duffe kelderlucht hem tegenslaat. Terwijl het zweet hem aan alle kanten uitbreekt, glijden zijn oogjes zoekend langs de vochtige muren, op zoek naar een schuilplaats... Hij weet dat hij in deze gangen, waar hij de weg niet kent, geen kans heeft om Kol te ontlopen. Alleen als hij zich kan verschuilen, heeft hij een kans...

Kol's schaduw valt dreigend de gang binnen als hij de voet van de trap bereikt heeft en grimmig zoekend rondkijkt.

In de schemering van een paar zware muurstutten, hoog tegen de wand van de gang, drukt een kleine gestalte zich dicht tegen de stenen en houdt zijn adem in, terwijl zijn hartje angstig bonst...

— Hij is hier niet! Ho, hij is zeker verder gevlucht, gromt Kol. He, he, he.. hij weet niet dat deze gang aan het eind doodloopt. Des te beter...!

En dreunend zet hij zich in beweging om het achterstuk van de donkere gang te onderzoeken.

Vanuit zijn schuilplaats heeft Pum-Pum hem sidderend gadegeslagen. Hij kan nauwelijks geloven, dat Kol hem niet heeft opgemerkt.

Hijgend laat het kleine mannetje zich uit zijn schuilplaats zakken en sluipt dicht langs de muur terug naar de trap. Pas als hij dicht bij de trap een zijgang ontdekt, die toegang geeft tot het kruispunt van gangen, voelt hij zich iets meer opgelucht. Doch terwijl hij overweegt welke weg hij thans moet kiezen om bij heer Eric te komen, schuifelen uit de duisternis achter hem reeds weer zware stappen nader.. Als een klein, opgejaagd dier schiet Pum-Pum de zijgang binnen en verstopt zich in de donkerste hoek die hij vinden kan.

— Hij is hier niet! grauwt Kol, terwijl hij langzaam naar de trap terugloopt.

Hij doorzoekt alle kanten van de gang en steekt met zijn zwaard in de duistere holten tussen de stutbalken.

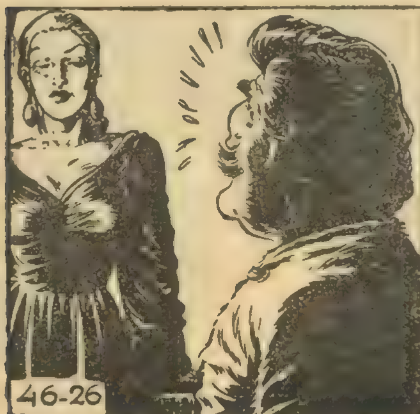
Een ogenblik blijft hij grommend voor de opening staan.

— Hm... dat kan haast niet. Dan had ik hem toch moeten zien toen ik binnen kwam... Bij de Bijl van Goffre... Het lijkt me wijzer om eerst Vrouwe Kara te gaan inlichten...

Pas als de klossende voetstappen op de trap zijn verstorven, durft Pum-Pum weer te voorschijn komen.

— Heer Eric zijn hier ergens in de buurt..., mompelt hij. Maar in welke van al deze gangen zijn goede meester nu juist?

Op hetzelfde ogenblik hoort hij uit de verte opnieuw het vage, geheimzinnige geschreeuw dat hem reeds eerder de weg heeft gewezen. Met een ruk heft de dwerg het hoofdje en luistert.

Inmiddels zitten Heer Halfra en de kasteelvrouwe Kara nog steeds bijeen. Halfra heft zijn beker.

— Op uw gastvrijheid... !

— Ik dank u, Heer, prevelt Kara, hem een spottende blik toe-werpend die Halfra echter nauwelijks opmerkt zozeer is hij in zijn wijnbeker verdiept.

— Het enige wat thans aan mijn geluk ontbreekt is de aanwezigheid van Heer Eric, verklaart de ridder welgemoed. Onze vorst blijft langer weg dan ik gedacht had.

Doch Kara heeft plotseling geen aandacht voor de ridder meer over. De voetstappen die zij meende te horen zijn naderbij gekomen en eensklaps wijkt een gordijn aan het eind van de zaal terzijde. In de schemer ontwaart zij de reusachtige gestalte van haar dienaar Kol.

— Schenk uzelf nog een beker wijn in, Heer, nodigt zij Halfra haastig uit, terwijl zij hem een vleiend glimlachje toezendt.

En terwijl de ridder gretig de hand naar de schenkkan uitsteekt, wenkt zij Kol nader.

Hij schenkt zichzelf een beker in en heeft geen oog voor Kol. De reus is haastig op zijn meesteres toegetreden.

— De dwerg... hij is ontsnapt, dat rattenjong..., fluistert hij haar hees toe. Ik vrees dat hij op zoek gegaan is in de kelders...!

— Waar Eric...?

Ze houdt plotseling op, met een snelle blik naar Halfra, die met een fijnproeversgebaar de beker heft en een dronk op de Koning uitbrengt, die op een vage manier aan de sterrennacht blijkt te zijn verbonden. Haar ogen vernauwen zich.

— Het is genoeg, Kol. Reeds te lang hebben we gevaar gelopen met deze gevangenen, die van geen nut voor ons zijn, fluistert Kara scherp. Ga ! zet het watergat open ! Laat allen verdwijnen zonder dat er een spoor achterblijft...!

— Ge... ge meent...?

— Ge hebt gehoord wat ik gezegd heb, nietwaar? Kara glimlacht dreigend. Zet het watergat open. Laat de gevangenen verdwijnen. Indien de dwerg er in slaagt de Noorman te bevrijden, lopen wij gevaar en ook als het hem niet mocht gelukken, blijft de aanwezigheid van Eric een bedreiging.

— En hem daar? gromt Kol, een hoofdbeweging naar Halfra makend.

— Zorg dat hij mij geen last kan veroorzaken...

Ze plooit plotseling haar lippen tot haar liefste glimlach als Halfra de beker tegen haar opheft.

— Ik dank u voor uw hoflijk gebaar, mijn gast. Doch thans wordt het tijd dat ge naar uw slaapvertrek terugkeert. Vaarwel. Kol zal u de weg naar uw kamer wijzen.

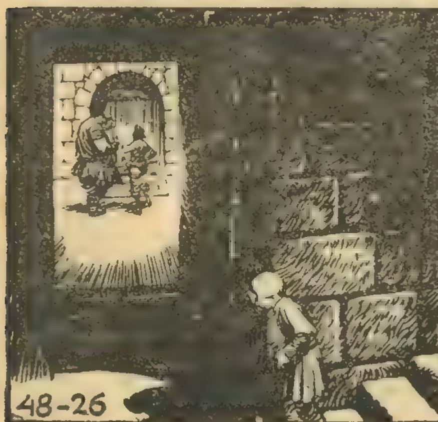
— Alleraardigst.... Alleraardigst! Halfra schuifelt welgemoed naast de reus het vertrek uit. Opgewekt loopt hij naast zijn sombere begeleider voort.

— Hierheen...! zegt deze, als zij de trap bereiken die naar de kelders voert.

— Hierheen?... Hm... Ik meende dat mijn slaapvertrek niet zo laag gelegen was... Wel, ik kan mij vergissen. Ik ben blij dat gij mij de weg wijst, vriend Kol. Waarlijk, zonder uw gezelschap zou ik zeker verdwaald zijn.

Op luide toon Kol zijn vriendschap en aanhankelijkheid betuigend daalt Halfra voor de reus de keldertrap af. Zij merken niet hoe uit een zijgang een klein figuurtje op het geluid van hun stemmen komt aansluipen. Pum-Pum, die nog steeds op zoek is naar de plaats waar hij zijn meester vermoedt, bespiedt hen angstig.

— Waarlijk, vriend Kol, ik kan u niet genoeg danken voor uw geleide, verzekert de stem van Halfra geroerd vanuit de diepte.

— Dit is een avond om nooit te vergeten ! verzekert Halfra met nadruk, als zij eindelijk de voet van de trap bereikt hebben, en de angstaanjagende reus hem naar een deur leidt, die in de muur is aangebracht.

— Voorwaar. Ik neem aan dat dit de deur van mijn slaapvertrek is ?

— Zo zoudt ge het kunnen opvatten, gromt Kara's dienaar met een grijns. Ik hoop dat ge rust moogt vinden, he, he, he... Ga nu maar binnen.

De ridder opent heftig de deur en maakt nog een buiging.

— Ik hoop u spoedig weer te zien...

Zijn stem slaat plotseling over in een verschrikte kreet. Voor hem gaapt een donkere kuil, doch eer hij een stap terug kan doen, voelt hij een stoot in zijn rug en met een schreeuw stort Halfra omlaag in de duisternis...

Kol blijft in de deuropening staan tot een slag, gevolgd door een gekreun en het geplas van water uit de diepte opstijgt. Dan wendt hij zich om en sluit de deur.

— Die val werkt altijd, grijnst hij goedkeurend. He, he... Nu eerst het watergat open en dan moet ik zien dat ik die ellendige dwerg nog te pakken krijg...!

Hij verdwijnt grommend in de schemering. Maar zijn stappen zijn nog niet geheel verstorven in de verte of een kleine gestalte maakt zich los van de muur en sluipt schichtig op de deur toe. Pum-Pum is de beide mannen geruisloos gevolgd en hoewel het angstzweet hem op het voorhoofd staat, waagt het kleine mannetje thans zijn leven om te weten te komen wat er met Heer Halfra gebeurd is.

— Groot gevaar! Groot gevaar..., mompelt hij huiverend, terwijl hij op de deur toesluipt. Mij wensen dat Meester Eric hier thans zijn.

In de duistere diepte herstelt Heer Halfra zich briesend van zijn val. Pas als zijn ogen enigszins aan de schemer gewend zijn, onderscheidt hij een kring figuren om zich heen, die hem zwijgend opnemen.

— Wat is er juist gebeurd, Halfra? vraagt Eric scherp.

— Hm... welaan, Heer Eric... Ik... eh... werd onverhoeds in een laaghartige hinderlaag gelokt. Vanzelfsprekend verzette ik mij uit alle macht, doch zelfs mijn grote kracht...

— En waar is Pum-Pum? onderbreekt Eric hem kort, die begrijpt dat de dwerg hun laatste kans op redding uitmaakt.

Halfra maakt een machteloos armgebaar, doch eer hij kan antwoorden klinkt boven hen een zacht geroep.

— Meester Eric!... Meester Eric!

— Pum-Pum! Er glijdt een glimlach over het gezicht van de Noorman.

Hij brengt zijn handen aan zijn mond.

— Probeer een ladder te vinden, Pum-Pum, en laat die omlaag zakken! Snel!

— Het zal mij benieuwen wat daar van terecht komt, gromt Orm mistroostig. Narigheid en ellende, let op mijn woorden! Ik wil niemand bang maken, maar ik wed dat die dwerg net zo hard omlaag komt als Halfra. We komen hier met zijn allen om als katvis bij laag water! Water en modder, dat is alles wat we hier nog te verwachten hebben. Steeds meer modder... steeds meer water.

— Water.. meer water...! kakelt een gichelende stem achter hen en meteen komt de oude Skulle op hen afstormen. Steeds meer water komt er. Kijkt maar. Het stroomt binnen door een groot gat in de muur...

En inderdaad verneemt de Noorman plotseling het aanzwellende geruis van instromend water...

Verstard zien de gevangenen hoe hoog boven hen enige grote sluisgaten zijn geopend, waardoor het water als een reusachtige waterval in het gewelf stort.

— Als Pum-Pum niet snel een ladder vindt, zijn wij verloren, mompelt de Noorman.

Op hetzelfde ogenblik schuift de dwerg, die als bezeten rondzoekt, een vuil, lederen gordijn terzijde en heeft moeite een kreet van blijdschap in te houden. Voor zich ziet hij een rommelplaats, en vooraan onderscheidt hij een lange ladder, daar blijkbaar vroeger door ambachtslieden achtergelaten.

— Heer Eric zeggen: zoeken ladder... Pum-Pum vinden ladder! mompelt het kleine mannetje trots, terwijl hij de sporten vastgrijpt en het ding naar buiten begint te trekken. Als een mier met een strohalm schuifelt hij moeizaam door de gang, in de richting van de valdeur. Zo nu en dan stoot de ladder tegen de muur, en verschillende malen dreigt hij er onder verpletterd te worden, maar onder veel gebonk en gekras weet hij zijn buit langzaam maar zeker in de richting van de valdeur te krijgen, die toegang geeft tot het onderaardse gewelf.

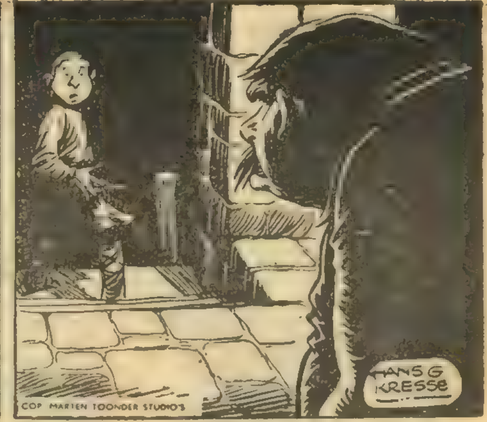
Doch in de verte richt een zware gestalte, die juist op het punt staat de kelders te verlaten, zich luisterend op als het lawaai flauw tot hem doordringt. Kol heeft het bevel van zijn meesteres ten uitvoer gebracht en de sluis geopend die de gevangenen voor altijd tot zwijgen zal brengen. Maar de vreemde geluiden verstoren zijn tevreden gemoedsstemming.

— Ratten? mompelt de reus. Hu? Ratten! Dat geluid is te hard voor ratten. Zou iemand soms een streek proberen...?

Hij blijft argwanend staan luisteren...

— Dat is meer rumoer dan alle ratten van dit kasteel bij elkaar ooit kunnen maken, snuift Kol, terwijl hij grimmig in de richting van het gestommel sluipt, dat uit de zijgang opklinkt. Hu ! Het komt uit de buurt van de valdeur ! Wil iemand misschien een slimmigheidje uithalen? Hij smekt waarschuwend met de lippen en verhaast zijn pas.

Op dat ogenblik heeft Pum-Pum de reusachtige ladder tot aan de valdeur weten te slepen. Even wist de dwerg zich voldaan het zweet van het voorhoofd; dan opent hij de deur.

— Heer Eric... Meester Eric...! roept zijn ijl stemmetje omlaag Mij hier zijn met ladder, Pum-Pum ladder gevonden.

Het geruis van instromend water dat uit de diepte opstijgt, verschrikt hem.

— Meester Eric! Meester Eric...!

— Uitstekend, Pum-Pum! schreeuwt Eric verheugd. Laat snel de ladder zakken. Snel ! We hebben geen tijd meer te verliezen. Het water komt binnen...!

Bezorgd kijkt hij toe hoe het gevaarte moeizaam en met onzekere hand door de valdeur wordt geschoven.

— Sneller, Pum-Pum!

— Ik wenste dat ik thans naast hem stond ! verklaart Halfra beschermend. De kleine man heeft enige leiding nodig bij deze zware taak.

Maar Eric hoort hem niet meer. Hij is naar voren gerend en heeft het ondereinde van de ladder opgevangen.

— Zorg dat de ladder van boven goed vast blijft staan en niet kan kantelen, roept hij waarschuwend.

Doch er komt geen antwoord. Pum-Pum heeft zich omgewend en staart sprakeloos van vrees naar een donkere gestalte die eensklaps achter hem is opgedoken.

— De dwerg, hu! briest Kol. Ik dacht het wel. Altijd streken! Altijd slimmigheidjes.

Dit is uw laatste streek geweest, dwerg! gromt Kara's reusachtige dienaar, terwijl hij groots en dreigend op Pum-Pum toeschuift. He, he! Ge wilt Kol te slim af zijn, nietwaar? Ladders halen, hu ? Gevangenen bevrijden, hu? Maar nu is het afgelopen...

— M-meester Eric... M-meester Eric! snerpt Pum-Pum ontzet.

Hij doet een wanhopige poging om onder de armen van de reus door te duiken, maar een plotselinge stoot treft hem. Hij weet nauwelijks meer wat er met hem gebeurt als hij door een donkere diepte omlaag suist.

Waar hij terechtgekomen is, weet hij niet meer. Tot plotseling een paar handen hem vastgrijpen, en hij de stem van de roerganger Orm somber naast zich hoort zeggen :

— Wat heb ik gezegd ! Die dwerg komt ook naar beneden, zei ik al de hele tijd. We verdwijnen hier met zijn allen als diepzeemossels.

Boven, bij de valdeur, grijpt Kol grijnzend de sporten vast en begint de ladder naar boven te trekken.

— Meester Eric, he, he, he... mompelt hij smekkend. Welja ! Roep maar om hulp, wurm. Die Noorman kan u toch niet meer helpen! Gij waart de laatste; nu ligt het hele stelletje oproerkraaiers daar beneden en Vrouwe Kara zal geen last meer van hen hebben, he, he. Laat dat maar aan Kol over...! Allemaal onschadelijk gemaakt.

Zijn adem stokt ineens. Want nu hij het laatste stuk van de ladder naar boven heeft gehaald, ziet hij plotseling de gestalte, die zich roekeloos aan de laatste sport heeft vastgegrepen en zich mee omhoog heeft laten trekken.

— De Noorman...! hijgt Kol, terwijl hij een poging doet om zijn onverwachte aanvaller in de diepte te duwen. Maar met een lenige sprong bereikt Eric de deuropening en richt zich met een ruk overeind.

Als de Noorman overeind springt wijkt Kol met een gesmoorde verwensing achteruit, terwijl hij wild zijn lang zwaard uit de schede rukt.

Eric waagt een scherpe uitval naar de reus, hoewel deze een veel gunstiger positie heeft gekozen aan het boveneinde van een kleine trap. Doch Kara's dienaar heeft niet voor niets altijd de voorkeur aan een lang zwaard gegeven. Nog voor de Noorman hem kan bereiken slaakt Kol een waarschuwende schreeuw, om de krijgers boven te alarmeren, en slaat met al zijn kracht toe. Eric heeft het gevoel of een mokerslag zijn zwaard treft. Het wapen wordt hem uit de hand geslagen en verdwijnt met een wijde boog door de valdeur in de diepte. Met een snelle beweging, die meer uit instinct dan uit berekening voortkomt, heeft Eric zich gebukt en de toestotende arm van de reus gegrepen. Met al de kracht die in hem is wringt de Noorman het dodelijk wapen dat zijn keel bedreigt terzijde. Het volgende ogenblik duikt hij lenig onder Kol's arm door, en bereikt met een lange sprong de ladder, die naast de valdeur is blijven liggen.

Behendig weet Eric de ladder zo te zwaaien, dat zijn aanvaller geen kans krijgt hem te bereiken. Hijgend staan ze tegenover elkaar tot Kol opnieuw begint te schreeuwen.

— Hierheen, mannen ! Vlug ! Hierheen...!

Vanuit het duistere gat hoort de Noorman het geruis van het water, dat langzaam de kelder vult. Indien hij geen kans ziet om Kol thans snel te overmeesteren zijn zijn mannen verloren. Hij schat de afstand.

Doch terwijl zijn spieren zich reeds spannen voor de sprong hoort hij boven zich een verward geschreeuw. Voetstappen naderen.

— Kara's krijgers! schiet het door hem heen. Zij hebben Kol's alarmkreten gehoord en komen hem thans te hulp...!

Het geschreeuw der aanstormende krijgers nadert snel wanneer Eric zijn reusachtige tegenstander hijgend naar de open valdeur tracht te duwen. Hij weet dat deze seconden over het lot van hem en zijn mannen zullen beslissen. En als hij grimmig op de reus toespringt, weet hij dat een van hen beiden thans zal sterven.

Dan drukt Kol de ladder plotseling met kracht terug. De Noorman wordt een ogenblik tegen de muur gedrukt, en terwijl hij zich met al zijn kracht tracht te bevrijden, ziet hij het lange zwaard van zijn tegenstander flitsend op hem neerschieten.

In het duistere gewelf, waar het water gorgelend stijgt, staan de mannen krampachtig bijeen en wachten op hun aanvoerder. Heer Halfra heeft Pum-Pum op zijn schouders gezet om te verhinderen dat de dwerg uit het gezicht verdwijnt. Niemand spreekt. Alleen het gegichel van de oude Skulle is af en toe hoorbaar, wanneer deze vrolijk plassend in het water slaat.

— Die Noorman komt aanstonds ook naar beneden vallen! verklaart Orm moedeloos. Let op mijn woorden.

— Zwijg, dwaas ! bijt Halfra hem driftig toe. Hoe waagt gij het Heer Eric's heldenmoed te betwijfelen !

— Ik betwijfel niets ! zegt de roerganger met een grafstem. Ik zeg maar, dat het afgelopen is met ons.

Hij spoelt berustend met zijn handen door het water.

— Het is in elk geval nog aardig, dat ze een oude zeeman toestaan in zijn natuurlijk element om te komen.

— Heer Eric zal... blaft Halfra.

Dan zwijgt hij plotseling, want hoog boven hen klinkt een schreeuw en meteen zien zij een donker lichaam door de valdeur omlaag storten.

— Wacht even, dan kunt ge het Heer Eric zelf vertellen, prevelt Orm zwartgallig. Daar komt hij...

Met een schreeuw tuimelt de donkere gestalte omlaag en verdwijnt onder het inktzwarte water, dat hoog opspat. Het lijkt Heer Halfra een eeuwigheid te duren eer hij het hoofd van de man weer boven ziet komen. Maar dan slaakt de ridder ook een kreet van vreugde.

— Kol !! Het is Kol !!!

Verbaasd staren de mannen naar hun oude vijand, die nu versuft oprijst en grommend het hoofd schudt. Een is er echter, die Kara's reusachtige dienaar geen tijd gunt om weer tot zich zelf te komen. Met een akelig gelach stort de oude Skulle zich naar voren en werpt zich klauwend en schreeuwend op de man, die mede schuldig is aan zijn jarenlang verblijf in de vochtige hel der kerkers. Kol... he... he... Kol ! gichelt de verdwaasde.

Zwaaiend met zijn lege vuist grijpt hij zich aan de reus vast, die door de val nog steeds zijn bezinning kwijt is en samen wankelen zij naar de duistere achterwand van de kelder, waar zij worstelend onder het bruisende water verdwijnen...

Op dat ogenblik wordt de aandacht van de gevangenen afgeleid, als Halfra met een vreugdekreet uitroept dat hij de ladder ziet dalen.

— Snel, Halfra ! klinkt Eric's stem scherp van boven. Kom omhoog ! Ik weet niet hoe lang ik de doorgang vrij kan houden!

Hij wendt zich haastig om en grijpt het lange zwaard van Kol, dat de reus ontglipt is toen de Noorman hem met een wanhopige aanval achterwaarts in het duistere gat deed storten.

Het volgend ogenblik ziet de Noorman de eerste helmen en zwaarden van zijn aanvallers in het vale licht glinsteren.

— Komaan, slaven van Kara, wat aarzelt ge! bijt hij hen spottend toe, terwijl hij soepel naar voren komt. Mijn zwaard verlangt naar u...!

Een ogenblik aarzelen de krijgers en staren verbluft naar de eenzame figuur, die hen met ontbloot zwaard te gemoet treedt. Maar thans in het volle besef van hun overmacht, dringen zij schreeuwend naar voren en een half dozijn zwaarden bedreigt het hoofd van de Noorman.

Het zwaard van de Noorman beschrijft een bliksemsnelle halfcirkel, en met een kreet tuimelt de voorste krijger achterover.

Eric weet echter dat hij dit niet lang kan volhouden. Voetje voor voetje wordt hij achteruitgedrongen in de richting van de valdeur, maar het gaat er om de doorgang zo lang vrij te houden tot Halfra en zijn mannen de top van de ladder bereikt hebben. Door zijn tegenstanders op te winden verhindert hij hen een gesloten aanval op hem te doen. Woedend dringen zij verspreid naar voren, en keer op keer schiet het lange zwaard van de Noorman uit en doet een der mannen ineenzakken.

Zo wijkt hij langzaam terug, tot hij het donkere keldergat vlak achter zich heeft. En juist als hij vreest, dat hij de strijd tegen de overmacht niet lang zal volhouden, duikt een briesende gestalte uit het gat omhoog en overziet de toestand met veldheersblik.

— Te wapen, mannen ! schreeuwt Heer Halfra's stentorstem. Volgt mij ! Voor Noorwegen en de Koning !

Een verward geschreeuw uit de diepte is het antwoord. De aanvalsschreeuw galmt door de gangen van de burcht, en doet de slanke vrouw, die ergens in het duister gespannen naar het geluid van de strijd staat te luisteren, krampachtig terugtrekken.

— De mannen van de Noorman...! fluistert Kara hees, zich op de lippen bijtend. Zij zijn vrij... ik moet vluchten.

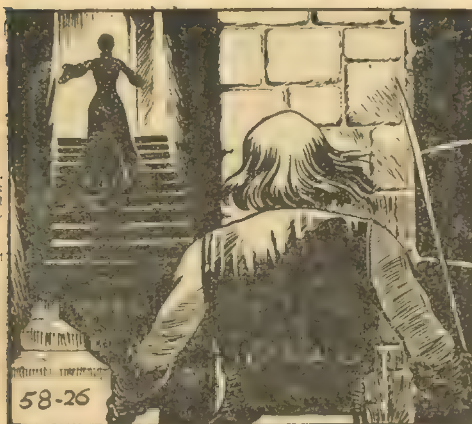

Met verdubbelde kracht slaat Eric er op los. De krijgsknechten zijn als van woede verblind, zodat zij alle besef van veiligheid opgeven en daardoor de ene na de andere vallen onder de beheerste stoten van Eric's zwaard.

Orm is er ondertussen in geslaagd uit de kelder te klimmen en bij gebrek aan een wapen duwt hij met handen en voeten de opdringende krijgsknechten de kelder in, waar zij onder schelle angstkreten plonzend in het water storten.

Skulle, de waanzinnige, heeft een toorts gegrepen en luid kraaiend van pret steekt hij het vuur aan de zware lange gordijnen.

Ondertussen loopt het gevecht naar zijn einde en Eric maakt zich los en sluipt de gang in. Plots hoort hij een gerucht en verstrakt. Zwaar hijgend van angst staat daar de misdadige Kara. Zij weet dat de rollen thans omgekeerd zijn en, voor een verschrikkelijk einde bevreesd, vlucht zij weg.

Kara weet dat zij verloren is. Overal uit de burcht klinkt thans het overwinningsgeroep van Halfra en zijn mannen. Haar lieden worden uiteengedreven en vluchten. En achter haar, als een wrekende hand, komt de Noorman om haar rekenschap te vragen voor het schrikbewind, dat zij zo lange jaren binnen deze muren gevoerd heeft.

Eric wendt zich om, teneinde enkele van zijn mannen te bevelen Kara van de andere zijde in te sluiten. Doch het door vlammen verlichte vertrek achter hem is leeg. Alleen de oude Skulle springt, zwaaiend met zijn fakkel, een zijgang in onder onverstaanbaar gebrabbel. De Noorman moet even denken aan een vermagerde oude hond, die eindelijk het spoor gevonden heeft waarnaar hij jaren zocht. Dan haalt hij grimmig de schouders op en volgt Kara.

Deze heeft een trap bereikt, die schijnbaar naar de toren voert. Het is Eric een raadsel waarom zij vlucht, hier is geen uitweg meer mogelijk. Doodse stilte omringt hem. Wat zoekt zij hier ?

Het volgend ogenblik dringt een snerpend gekrijs tot hem door, gevolgd door een schreeuw en het geluid van een val. Met een sprong bereikt Eric de hoek, van waarachter het gerucht opklonk en wijkt ontzet terug.

Voor hem ligt Skulle. De fakkel is de oude man uit de hand gerold en verlicht de muur. Doch zelfs bij dit schijnsel onderscheidt de Noorman duidelijk het heft van het mes dat uit de borst van de dode omhoog steekt. Blijkbaar heeft Skulle ook de vlucht van zijn zuster opgemerkt. Hij heeft de prijs moeten betalen die Kara vroeg of laat van ieder eist die haar niet blindelings gehoorzaamt.

— De slang bijt... prevelt de Noorman, terwijl hij zijn zwaard vaster omklemt. Zelfs wanneer alles verloren is, kan een slang het moorden niet laten...!

Dan is het of een zesde zintuig hem waarschuwt, en met een wilde beweging wendt hij zich om...

Op de smalle trap, die voor de Noorman opdoemt, beweegt iets. Eric aarzelt een ogenblik. Dan begint hij langzaam de treden te beklimmen, zijn zwaard opgeheven, de ogen strak gevestigd op de slanke gestalte, die zich boven hem uit de schaduw losmaakt.

— Geef u over, Vrouwe! zegt hij strak. Uw goddeloze daden eisen recht. Geef u over, opdat er recht over u gesproken worde !

Hij ziet het mes in haar hand glinsteren, maar houdt zijn pas niet in. Zijn ogen blijven op Kara's gezicht gericht, terwijl hij langzaam op haar toekomt.

— Belooft ge mij vrije aftocht als ik u mijn mes geef, Noorman?

— Ik bied u meer dan een laffe vlucht, Vrouwe. Ik bied u een open rechtspraak.

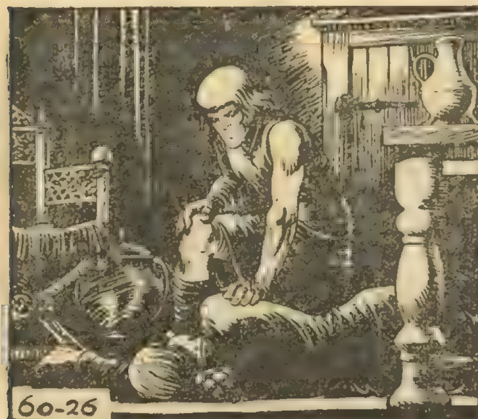
— Denkt ge dat ik mij ooit goedschiks door uw rechters zal laten doen, Noorman ! Ze lacht. Terug ! Doch hij klimt verder.

Een scherpe lichtflits kerft plotseling door de schemer. Eric kan zich nog juist tegen de muur drukken eer het met kracht geworpen mes hem bereikt. Hij voelt een pijn zijn bovenarm doorboren, doch hij let er niet op. Zijn ogen zijn wanhopig op Kara gericht, die zich nu heeft omgewend en wegsnelt langs een zijgang.

— Blijf staan, Vrouwe! roept hij luid. Nog eenmaal ziet hij haar gezicht, als zij zich aan het einde van de gang omwendt om een zware deur te openen. Dan glijdt zij weg in het duister en de deur slaat met kracht achter haar dicht.

— Vrouwe Kara ! Vrouwe Kara ! Machteloos hamert de Noorman op het hout. Open ! Hij werpt zijn ganse gewicht tegen de deur. Pleeg geen goddeloze daad ! Kara...

Maar binnen heerst reeds de doodse stilte. Zij nam de dood tot dienaar... hij heeft zijn laatste loon geëist...

Als de Noorman enige ogenblikken later met zijn zwaard het slot openbreekt en binnen treedt, weet hij reeds wat hij zal vinden. Langzaam loopt hij naar de stille gestalte naast de tafel toe en knielt bij Kara neer.

— Gij zijt gestorven zoals ge geleefd hebt, Vrouwe... mompelt hij in zichzelf. Een goddeloos einde... niets kan u nu meer redden...!

Bij de deur klinken plotseling vele voetstappen.

— Heer Eric! Heer Eric! brult Halfra's zware stem triomfantelijk. De burcht hoort ons toe! Kara's mannen zijn verdreven door onze roemruchte zwaarden!

De edelman houdt plotseling op en blijft verstard naar de ineengekrompen gestalte op de vloer staren. Achter hem komen Orm en de anderen binnen. Er valt een doodse stilte.

— Maar hoe... waarom..., brengt Halfra zwaar snuivend uit. Zij was misschien slecht... maar dit...

Orm is de eerste, die weer tot de werkelijkheid komt. Hij treedt op een kast toe, die hij opent. Thans zien de verbaasde mannen hoe vele rijen gouden vaatwerk zacht glinsteren in de schemering.

— De buit van jaren zeeroof!

De Noorman haalt de schouders op.

— Een troosteloze buit. Niemand zal ooit weten hoeveel mensen ze hiervoor van het leven beroofde. Wij zullen het meenemen. Misschien komt er ooit nog eens een kans om de rechthebbenden deze schatten terug te geven. Ik vermoed dat mijn goud, dat met de Drakkar vervoerd werd, hier ook wel gevonden zal worden.

Plotseling snelt een ontstelde krijger het vertrek binnen.

— Snel, Heer, hijgt de man, die door Halfra beneden op wacht is achtergelaten. Het kasteel brandt! De vlammen verspreiden zich. Als wij niet snel het gebouw verlaten, wordt de terugtocht ons door het vuur afgesneden...

Terwijl de vlammen gretig langs binten en steunbalken oplaaien, en het vuur zich met grote snelheid verspreidt, leidt Eric zijn mannen naar buiten. Elk draagt een zak met de schatten die Kara ophoopte in de burcht die thans door het vuur wordt aangevreten.

— Naar de boten! beveelt Eric kort.

Het zonlicht is sterker geworden als zij de oever bereiken. Zwijgend staan zij enige tijd naar de burcht te kijken, die nu immer sneller door de vlammen verteerd wordt.

— Zij was zeer schoon..., prevelt Halfra. Waarlijk... zij was een der schoonste vrouwen die ik ooit zag... Ik begrijp het niet...

— Zij had een schoon gelaat, maar haar hart was zwart, zegt de Noorman effen. En het is altijd het hart dat de doorslag geeft, Halfra. Niemand ontloopt zijn noodlot, ook de schoonste niet.

Hij kijkt zijn makker een ogenblik aan.

— Kom. Laat ons naar het strand gaan.

Maar als zijn mannen verder trekken, blijft hij zelf een ogenblik achter. Eenzaam staat hij aan de oever van het duistere ven en staart roerloos naar de burcht, die thans een laaiende vuurzee is geworden. Dan ziet hij hoe de beide torens beginnen te wankelen. Een dof gerommel stijgt op uit de vlammen. En terwijl de vonken hoog opspatten, storten de muren van Kara's burcht langzaam ineen.

— Zo is uw einde, Vrouwe, mompelt de Noorman. Ge gaat onder met het huis van misdaad dat ge zelf oprichtte. De rook stijgt op, het vuur dooft, en niemand zal uw naam ooit meer noemen. Kwaad gaat in kwaad ten onder. Ik trek verder en gij blijft hier achter. De levenden groeten de doden...

Onder de bomen vermengen de laatste rookwolken zich met de ochtendnevel als hij zich langzaam omwendt.

Eric ziet zijn mannen pas weer, wanneer hij het strand nadert. Hij haast zich langs de duinen naar hen toe.

Orm slaakt een gil van schrik wanneer hij de lenige schim plots voor zich op ziet duiken.

— Rovers! kermt hij met overslaande stem! Een overval! Het begint weer allemaal opnieuw...! Doch Halfra werpt hem een blik vol koele minachting toe.

— Het is Heer Eric, dwaas! briest hij vernietigend. Is het nog niet door uw dikke schedel gedrongen, dat wij alle rovers die zich hier bevonden, zojuist verpletterd hebben !

Hij wendt zich fier om, terwijl Orm verontwaardigd zijn snor betast.

— Alles in orde, Heer Eric. Ik heb de mannen zojuist opdracht gegeven het goud in het vaartuig te laden. Wij komen althans niet met lege handen in Noorwegen terug. Indien deze blode haas nu nog kans ziet ons schip in beweging te krijgen.

— Dat ligt niet aan mij, dat ligt aan de vloed! gromt de blode haas, zijn snor nijdig in de richting van Halfra priemend.

Een uur later wordt zijn hartewens vervuld. De opkomende vloed maakt het kleine vaartuig vlot en de Noorman geeft met heldere stem bevel het zeil te hijsen.

Met steeds grotere snelheid stevent het schip de open zee in. Eric, die op de voorplecht staat, werpt nog eenmaal een blik naar het duistere land achter hem, dat langzaam in de golven verzinkt. En, terwijl zij recht op de opkomende zon toeschieten, zet hij het oude lied in, dat elke Viking zingt die huiswaarts keert ; huiswaarts naar Noorwegen...

E I N D E

In deze reeks zijn verschenen :

DE REIS NAAR ATLANTIS
DE ONTVOERING VAN WINONAH
DE STRIJD TEGEN KIRASSO
DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
DE SULTAN VAN AKAIIM
HET WATER DES LEVENS
HET STENEN AFGODSBEELD
DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
DE VALSE KONING
DE MOORDENAAR
VAN KONING WOGRAM
— DE DODENRIDDERS
DE WONDEREN VAN MU
HET GEHEIM
VAN HET GRAFGEWELF
— HET VERZOEK
VAN TOVENAAR LAURI
DE ZON-AANBIDDERS
ERIC IN HET HEMELSE RIJK
STORM OVER CHINA
HET DUIVELS VERBOND
DE STRIJD OM HET GOUD
DE ZWARTE RUITER
DE BOOG VAN ALLARD
DE KONING DER STEPPE
HET EINDE VAN TOEGHIR
HET TYRFING MYSTERIE
DE STRIJD OM HEIDRUN
DE TWINTIG LAATSTEN
— HET MOERASMONSTER
HET GEROOFDE KONINGSKIND
DE PRIJS DER WRAKE
DE VLOEK VAN HET GOUD
HET LAND DER DUISTERNIS
HET GEHEIM VAN DE DRAKKAR

Zullen weldra verschijnen :

DE HEER DER HERULI
DE GESCHIEDENIS VAN BOR KAHN

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman »
bevat een volledig en afzonderlijk verhaal.

Drukkerij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL
Bestuurder : A. MAERTENS, Alex Markelbachstraat, 26, SCHAARBEEK